38. ÉVFOLYAM, 29. SZÁM Ára: 3,– Ft 1982. JÚLIUS 22.

Ludas Matyi

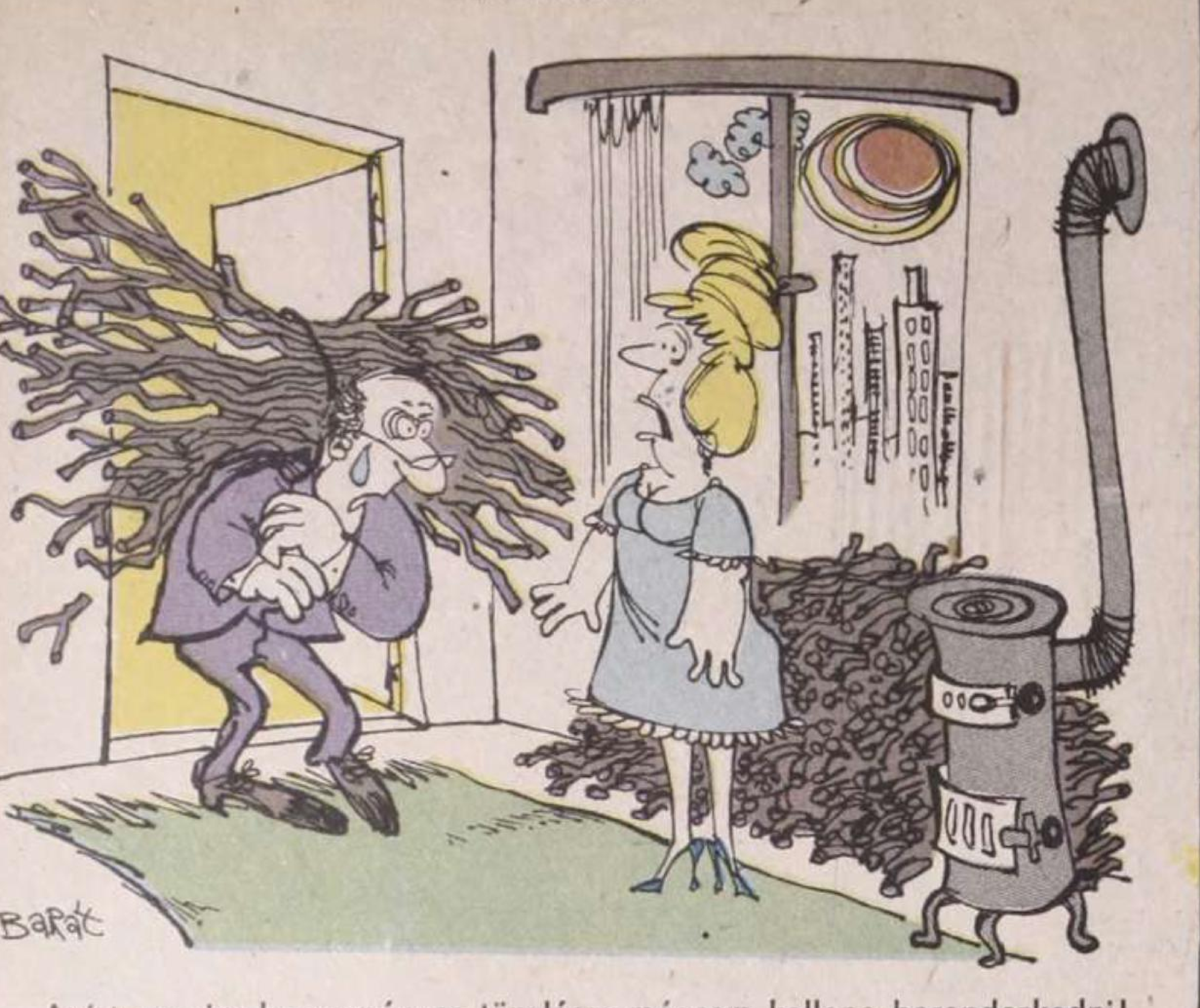

Balázs-Piri Balázs rajza

– Már megint ki van az ágyad alatt, te bestia?!

(FŐSZEZON CÍMŰ ÖSSZEÁLLÍTÁSUNK A 8–9. OLDALON)

FELKÉSZÜLÉS

Azért ennyire hagyományos tüzelésre mégsem kellene berendezkedni!

Helyrehibaigazítás

Nem szeretem, hogyha feleslegesen szórunk hamut a fejünkre és önbírálatot gyakorolunk, amikor nincsen is miért!

Például a „Filmvilág" e havi száma hibát igazít és az olvasó szíves elnézését kéri emiatt. Tessék elolvasni az ide vonatkozó kis közleményt:

> HIBAIGAZÍTÁS
>
> Előző havi számunkba sajnálatos hiba csúszott. A *Láttuk még...* rovatban *Kaparj kurta...* címen egy korábban (Filmvilág 1980/11.) már közölt kritika jelent meg: ugyanannak a rendezőnek *Istenem, emberek vagyunk!* c. filmjéről.
>
> A szerző és az olvasók szíves elnézését kérjük.

Véleményem szerint laptársunknak nincsen miért restellkednie. Minden bizonnyal azért jelent meg a régi kritika – ismételten – két év után másodszor is, mert semmit sem veszített érvényességéből, lehet, hogy a kritikus ma is éppen azt tudná írni a rendező új filmjéről, amit már a régebbiről is megírt.

Hol tartana, istenkém, a magyar sajtó, ha minden hasonló cikket hibaigazítana! Csak néhány példát említenék:

A „Magyar Nemzet" rendszeresen szíves elnézését kérhetné az olvasónak, hogy legutóbb megjelent cikke: „Mi lesz a Balatonnal?" megdöbbentően azonos azzal a cikkel, amely megjelent két évvel előbb, sőt négy évvel előbb is, továbbá 1975-ben, 74-ben és 73-ban.

A „Népsport" szégyenkezve ismerhetné be, hogy „A magyar labdarúgás rákfenéi" címmel közölt írás szórul szóra megjelent már a világbajnokság előtt is, és ugyanez, pontról pontra az előző világbajokság után.

A „Népszava" szemlesütve közölhetné olvasóival, hogy belső vezércikke „Az üzemi demokráciáról" ugyanazt irta, amit az egyik tavalyi szám külső vezércikke, a „Népszabadság" pedig előre kérne elnézést az olvasóktól, hogy a „Közel-keleti aggodalmak" című tudósítását a lap ez év novemberi számában is olvasni fogják majd.

Tessék egy kicsit önérzetesebbnek lenni a „Filmvilág" szerkesztőségében is! Nagy dolog, hogy kétszer jelent meg egy bírálat, és ha háromszor jelenik meg? Ki veszi azt észre a sok olvasnivaló között...

Somogyi Pál

Titulus

Kétszer is megpirongattak egy régebbi glosszám egyetlen mondatáért. Kedvenc vesszőparipámon lovagolva, azon keseregtem, hogy városaink milyen mohó étvággyal falják fel a környező falukat, s példaképp megemlítettem: „Így tűnt el Sátoraljaújhely falánk gyomrában Széphalom, amely hírét és nevét Kazinczytól vette."

A miskolci Déli Hírlap hamarosan megkontrázott. „Széphalom maradt" című ellen-glosszájából idézem a lényeget sűrítő mondatot: „A megyei tanács titkárságától tudjuk, hogy Kazinczy emlékének tisztelegve, település-résznévként – Sátoraljaújhely-Széphalom címen – él tovább."

Új magyar átok, aprófalvak elkárhoztatására: „Legyen belőled település-résznév!" És ha fog az átok, ha ez a kényszer-egyesítési folyamat ilyen ütemben halad tovább, hamarosan megérjük, hogy Hegyeshalom neve is, vámosaink által sokat macerált turistáink emlékének tisztelegve, csak település-résznévként – Budapest-Hegyeshalom címen – él tovább. Vagy, jobbik esetben, Budapest 186. kerülete lesz belőle.

(Nem kötekedésből, hanem nyelvújító, nyelvszépítő Kazinczynk emlékének tisztelegve, megkérdezem, kell nekünk ez a szótorzó: település-résznév? Nem tudunk szebbet, s jobbat kitalálni helyette? Vagy addig is nem írhatnánk helyesen, értelemszerűen így: településrész-név?)

Később, ugyancsak a Déli Hírlapban, egy másik cikkben kioktattak: tévedek, amikor Széphalmot Kazinczy szülőfalujának hiszem.

Tessék már még egyszer elolvasni a cikkem elején idézett mondatot, valóban azt írtam volna? Mindannyian tudjuk, hogy Muhi szomorú hírét Batu kántól vette, mégsem hiszszük, hogy a derék tatár ott született volna. Vagy itt van például Rákóczifalva....

De nem folytatom, mert nem ezek miatt idéztem fel azt a régi glosszát, hanem azért, hogy Sátoraljaújhely városát megkövessem. Azóta ugyanis meggyőződtem róla, hogy nem ők kívánták, nem ők kezdeményezték a tőlük három kilométerre levő Széphalom, s a még távolabbi Rudabányácska bekebelezését. Újhelynek áruház kellene, múzeum, uszoda – nem pedig területének, s ezzel gondjainak tovább növelése.

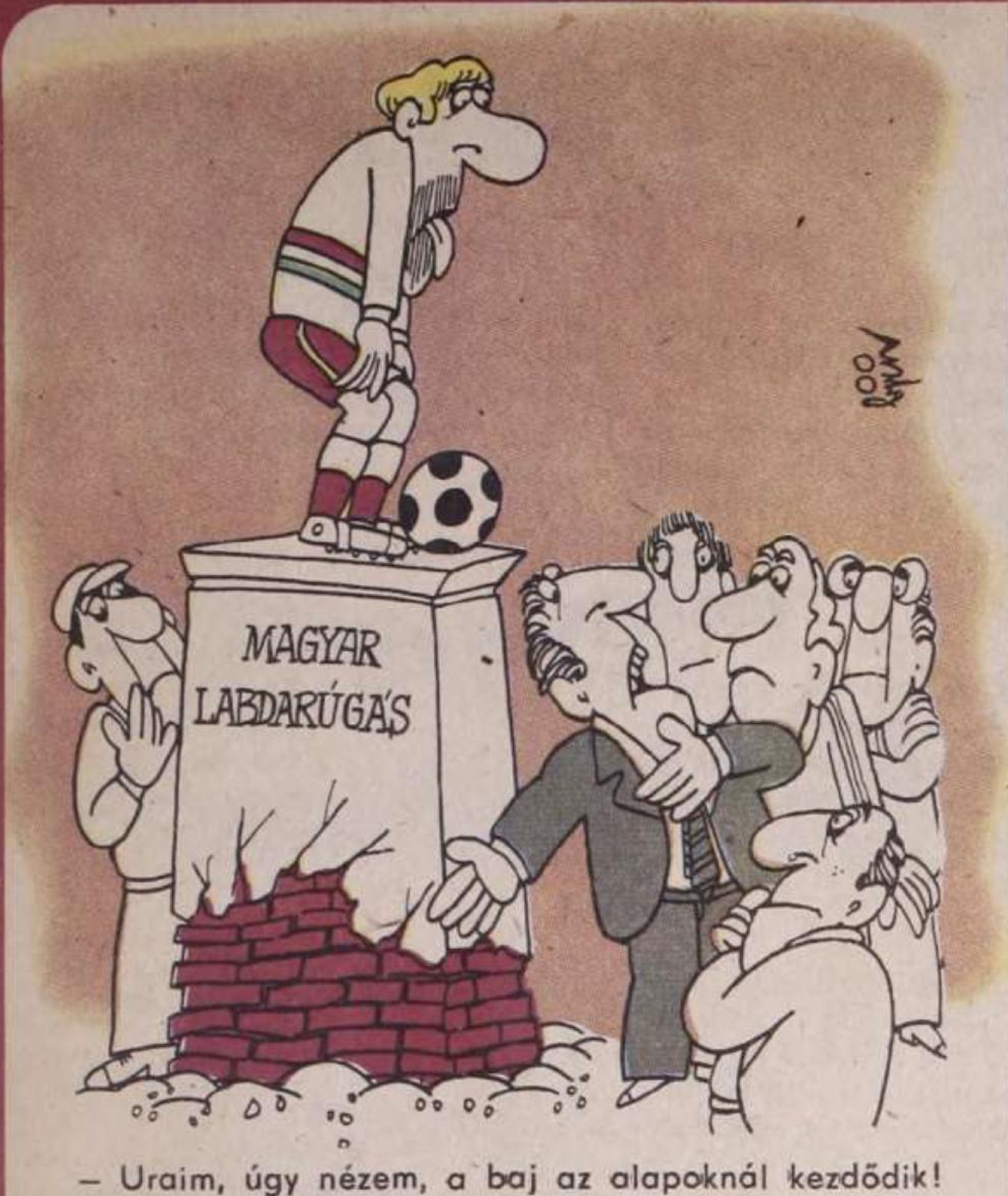
János bácsi jut eszembe, aki a detki téesz portájának rendjéről, tisztaságáról gondoskodik. Ha vendég érkezik, János bácsi szertartásosan leveszi a kalapját, megpödri a bajuszát és bemutatkozik, mint udvarmester. A téeszelnök egyszer rászólt ezért, János bácsi önérzetesen kihúzta magát, s azt mondta: elnök elvtárs, ne tessék nekem fizetést adni, csak a titulusomat ne tessék elvenni!

Rudabányácskát négy kilométernyi, alig járható út köti össze Sátoraljaújhellyel, amelynek településrésze lett, járdája; ivóvize sincs rendes. Út, kút kellene neki, azt nem kapott, csak titulust: város lett belőle... És mégsem boldog! Hát érti ezt kend, János bátyám?

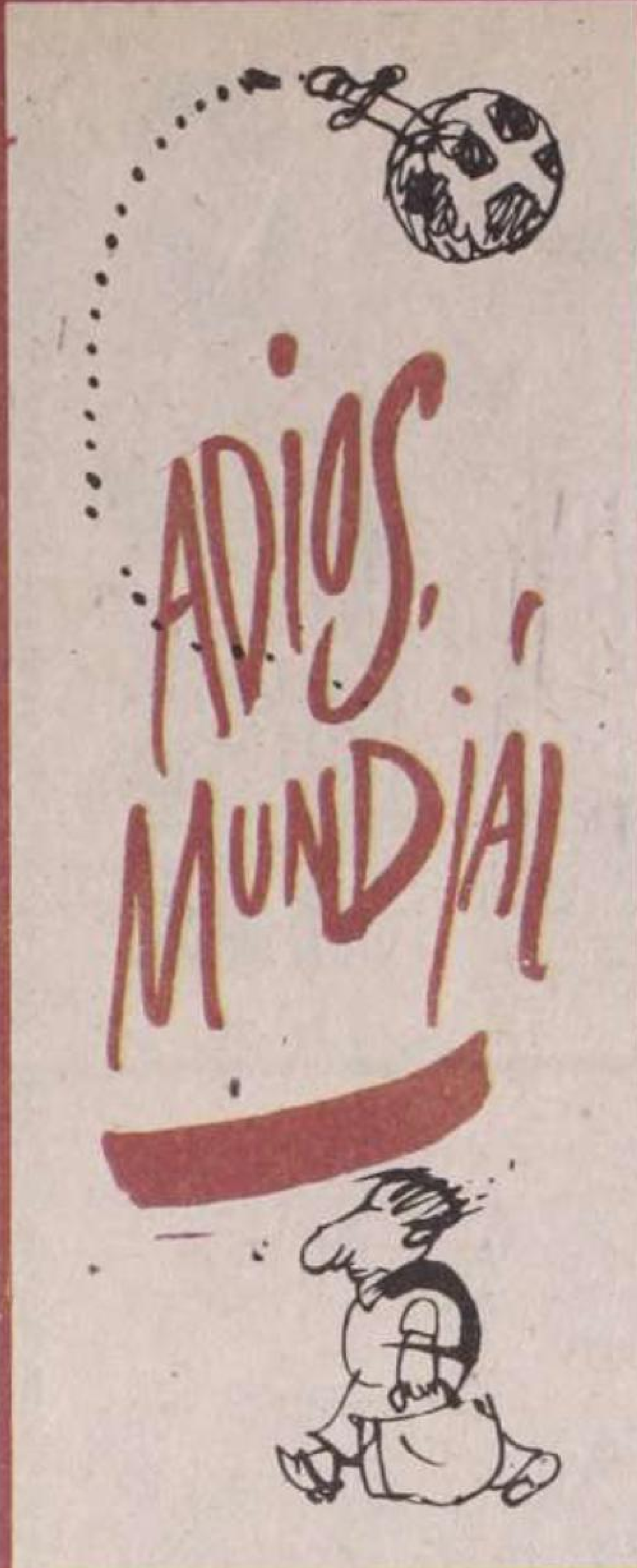
Radványi Barna

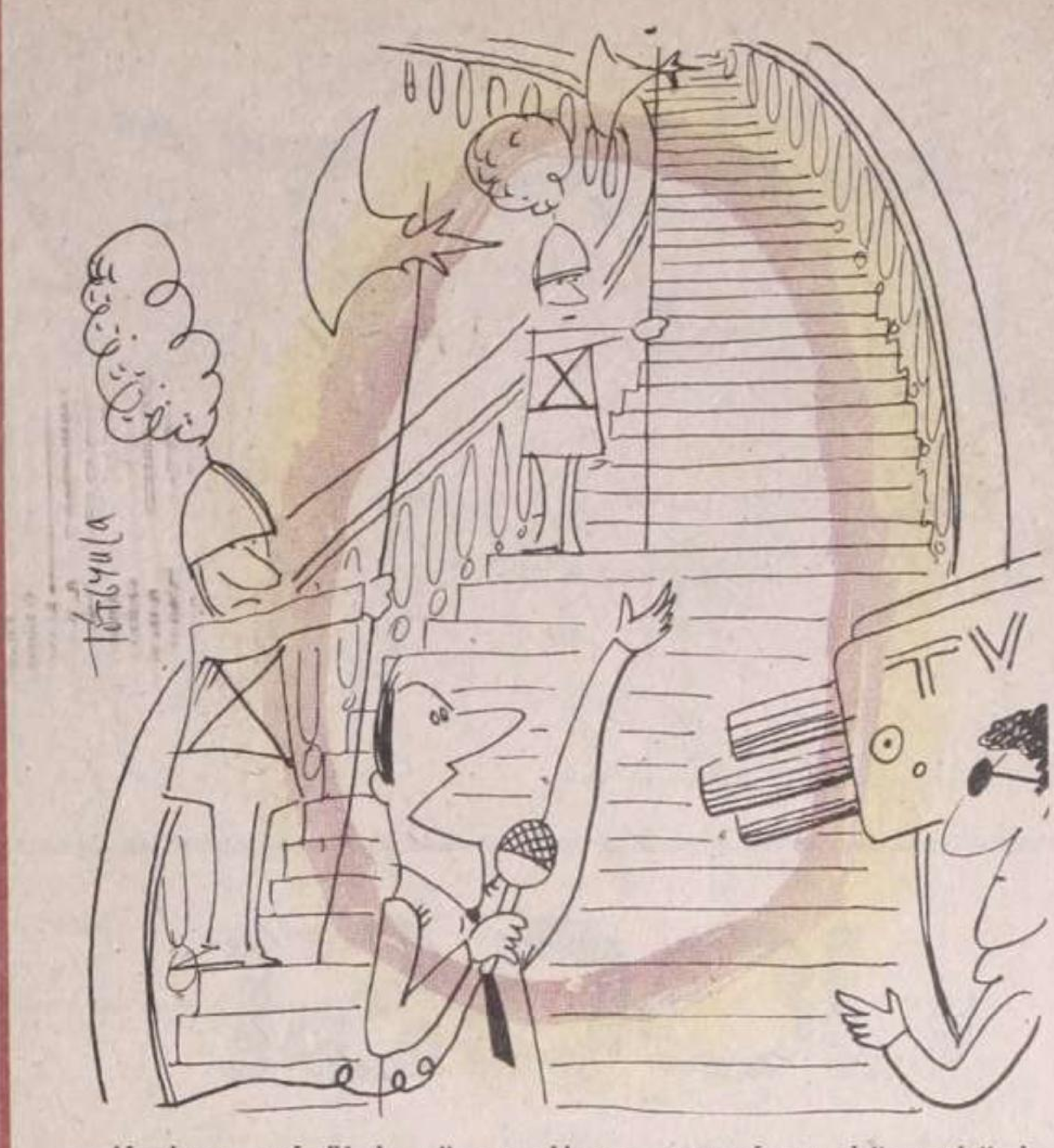
– Ödön, ha ilyen rossz időket futsz, nem élsz túl még egy zebrát!

– Uraim, úgy nézem, a baj az alapoknál kezdődik!

A HATALOM SZOBRA

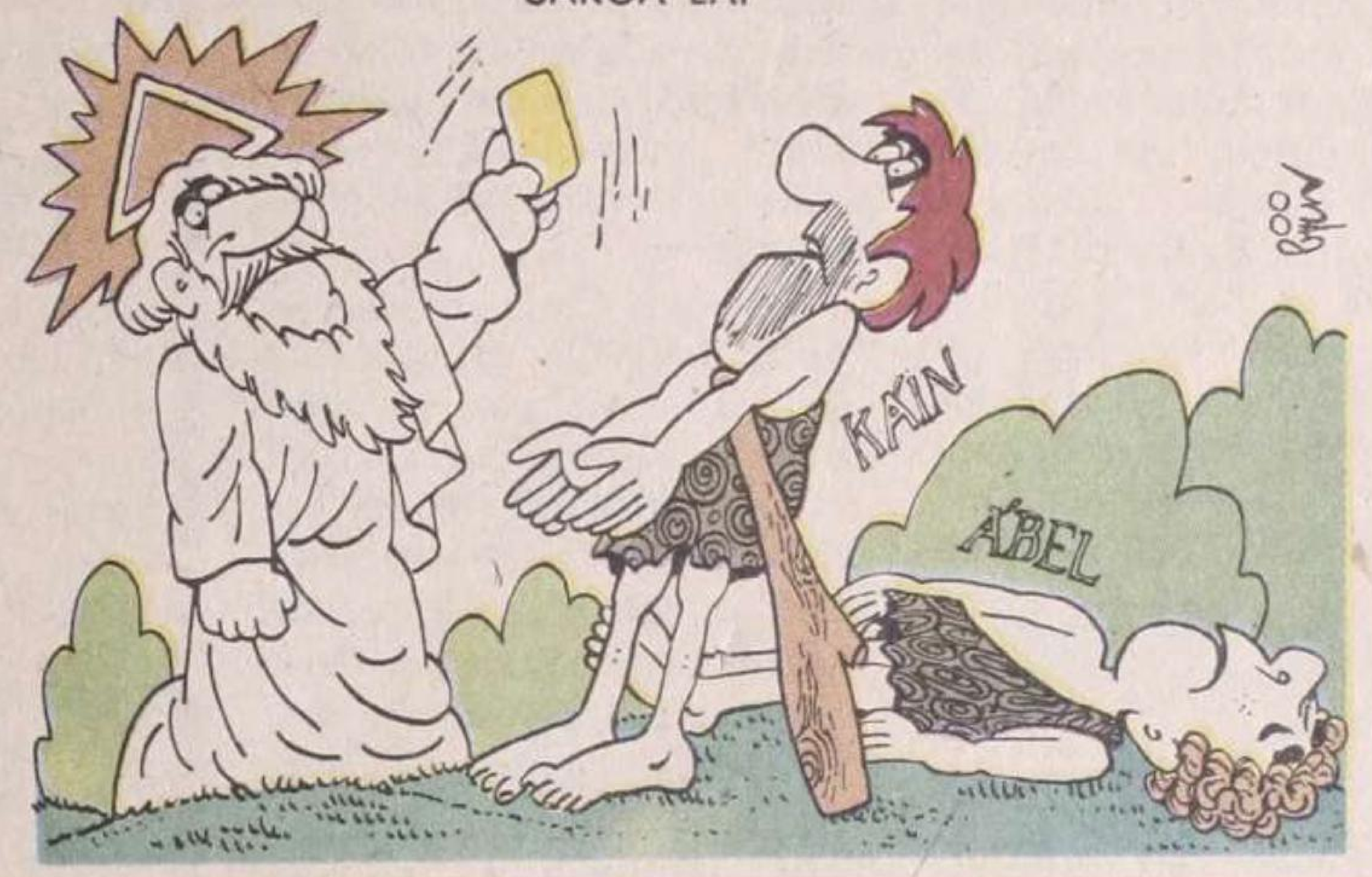

– Kedves nézőink, ünnepélyes eseményt közvetítünk: Paolo Rossi kihallgatáson fogadja a Szentatyát!

KISPAD

SÁRGA LAP

A képernyőre meredek és azon veszem észre magam, hogy teljesen hülye módon az öklömet rágcsálom.

Tetszik tudni, miért szurkolok?

Hogy egy párizsi srác kivédi-e egy hamburgi tag tizenegyesét. Most mondják meg...

Esküszöm, néha irigylem magamat a gondjaimért.

Meg fogom írni az Ember Tragédiája tizenkilencedik színét. Miután hatvanhatszor körülhancúrozták a világtörténelmet és még mindig nem tudták eldönteni, melyikük a fejes, Ádám így szól Luciferhez:

— Figyelj, haver. Mi az isten csodájának macerálnánk tovább egymást? Rúgjunk tizenegyeseket és kész.

Egyébként Falklandon is okosabb lett volna.

Libanonról nem is szólva.

A nyugatnémet—francia elődöntő már nem is futballmeccs. Krimi. Rendezte Sir Alfred Hitchcock. A rendes játékidőben, vagyis kilencven perc alatt két gól esik. A hosszabbításban, vagyis harminc perc alatt négy. Kinek van erre energiája? Elég lett volna csak a hosszabbítást lejátszani. A tizenegyes-rúgásoktól aztán rulettparti lesz a focimeccs.

Van egy lidércnyomásom.

A rendes játékidő döntetlen. A hosszabbítás döntetlen. A játékosok tizenegyeseket rúgnak. Döntetlen. Az edzők, gyúrók, intézők, elnökök is. Még mindig döntetlen. Lehívják a tribünről a szurkolókat. A mérkőzés állása hajnali négykor 50 018-50 018. Sorsolni kell. Ha fej, az egyik jut tovább, ha írás, a másik. A bíró feldob egy kétfrankost. Leesik két egyfrankos. Az egyik fej, a másik írás.

Paolo Rossi a gólkirály. Meg nem erősített hírek szerint szentté avatása folyamatban van. Egy kereskedő ezer palack borral jutalmazta. Egy nagyüzem élete végéig ellátja cipővel.

A mieinket nem érte ilyen megtiszteltetés. Hiába is érte volna. Magyar labdarúgó nem iszik bort. És mezítláb jár. Már legalábbis némelyikük játéka után ítélve.

A magyar válogatott dicséretesen szerepelt és jótékony hatást gyakorolt az itthoni közérzetre.

Tessék csak meggondolni. Mostanáig kétszer jutottunk a világbajnokság döntőjébe. 1938-ban 4-2-re kikaptunk az olaszoktól és földig lógattuk az orrunkat. 1954-ben 3-2-re kikaptunk a nyugatnémetektől és harsányan zokogott az egész ország.

Hát ettől a szomorúságtól most totálisan megkíméltek bennünket azok a derék fiúk.

Az olasz—nyugatnémet döntő négy mozzanata kéredzkedik az örökkévalóságba.

1. Cabrini kihagyja a tizenegyest. Ez példátlan agyafúrtságra vall. Tizenegyest nem lehet kihagyni. Hétköznapi játékos odamegy a kapushoz, kérdőívet töltet ki vele. Hová parancsolod kérlek? Aztán oda is rúgja. Cabrini tudta, hogy Schumacher mindenre számít. Csak arra nem, hogy mellé rúgja. Mellé rúgta.

2. Stílszerű lett volna, ha a döntő középső félóráját Papp Laci közvetíti.

— Behúz egyet a digó a német porszívójára, az fejreáll, mint a jancsiszög, s az etetője rojtos, mint a parasztgatya. Most a német csap egyet a digó aprólékára, lekonyul az orra, mint a templomkilincs, a szeme meg ki-be jár, mint az asztalfiók.

3. A legfontosabb gól Conti érdeme. Conti produkciója bámulatos. Mi viszont értünk a futballhoz. Már a háború előtt utcát neveztünk el róla Budapesten.

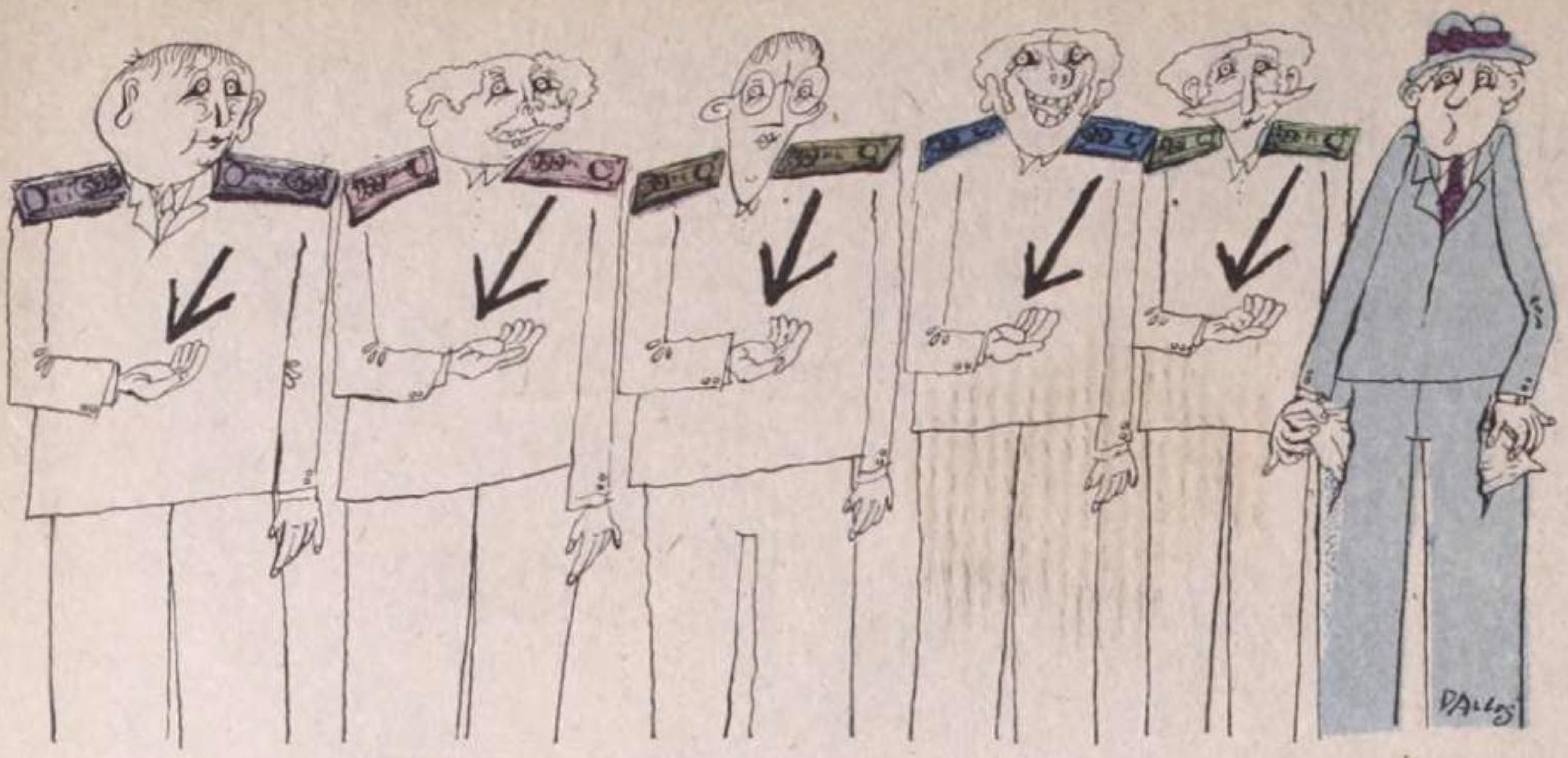
4. A lefújás után Pertini és Helmut Schmidt, a két illetékes államfő összeölelkezik a díszpáholyban. Kár, hogy nem szovjet—amerikai döntő volt.

A következő világbajnokságot 1986-ban rendezik.

Te jóságos ég, most négy évig nem lesz miért izgulnunk?

Peterdi Pál

BORRAVALÓS FOGLALKOZÁSOK

HEPIGRAMMÁK

CSÁB

A bárzenészre nappal,
megemelt kőkalappal
kigyó sziszeg
a vártemplom falánál:
Az lenne ám a nagymise,
ha itt te orgonálnál.

BUROKRATA

Fiam! Ne hozz szégyent
beszáradt tollamra.
Amit ma megtehetsz,
halaszd el holnapra.

FORSRIFT

Úgy szép minden, ha rendezett.
A sor is sorba áll ma.
Nyilegyenes ökörviz
a herélt bikák álma.

TAN-ÁCS

Szólj tömören
– int Kelemen
az öreg ács –,
mint valamennyi
szögfejen
egy kalapács.

KISKERT

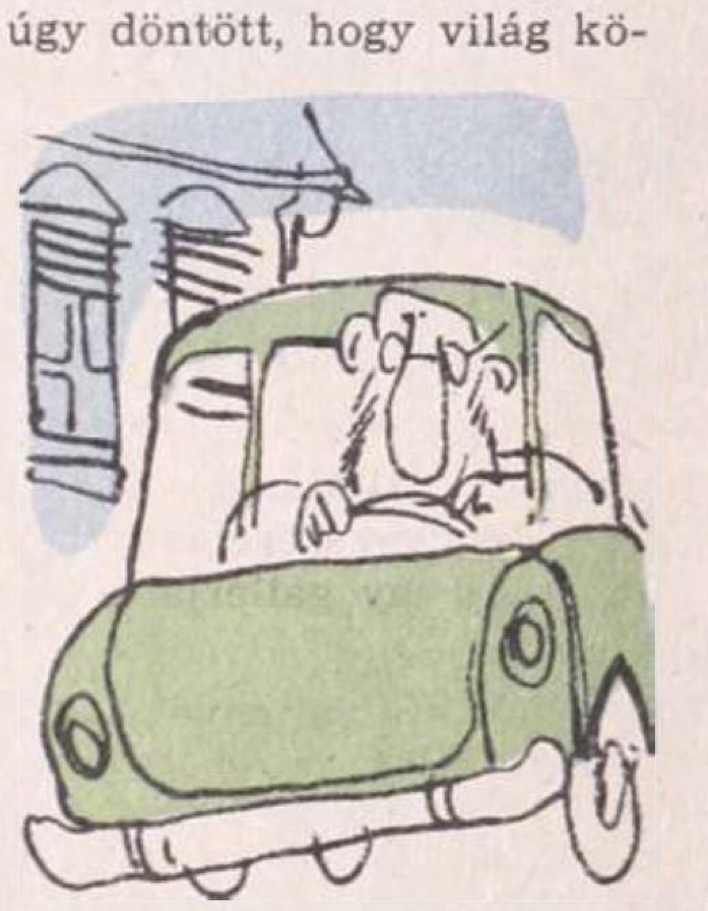
A disztök ráfutott a zöldborsóra
a pasztinák és brokkoli alól,
s mig sáfrányt egyel méteres kaporban,
a gazda komor kérdő szava szól:
ki látta a gyöngyhagymát valahol?

Sorbán-Szabó Zoltán

JOGSI

— Jogosítvány nélkül nem ember az ember — vallotta Tajgetosz bácsi, a többszörös térítésmentes névadó, s roppant módon örült, amikor nyolcvanketedik születésnapján, hat évtizednyi kemény küzdelem után végre sikeres vizsgát tett és számára is kiállították egy vezetői engedélyt. A jogosítvány átvétele után Tajgetosz apó néhány A/4-es rajzlappal megerősítette vadonatúj Trabantja karosszériáját, s úgy döntött, hogy világ körüli útra indul. Végső úticélként a Bermuda háromszöget jelölte ki magának, mert kíváncsi volt arra, hogy miként funkcionál egy Trabant Special e rejtélyes térségben. Már meg is tett vagy huszonkét métert, amikor a jobbkéz-szabály durva megsértése következtében összeütközött egy nyergesvontatóval, s így le kellett mondania az út folytatásáról, valamint Trabantja karosszériájáról.

Zsazsa néni, Elisabeth Taylor titkos vetélytársa, és Richard Szigorított Börtön pesztrája méltányossági alapon jutott a vezetői engedélyhez. Méltányolták a többi között azt a tényt, hogy Zsazsa néni öt vizsgabizottságot juttatott infarktussal a kardiológiai osztályra, s tizenkét oktatót a baleseti sebészetre. A szemtanúk szerint Zsazsa néni első útján akrobatikai mutatványnak is beillő szaltók bemutatása után hajtott kis Polskijával a rakpartról a Dunába, ahol elgázolt két, a metróalagút bugyborékolását társadalmi munkában ellenőrző könnyűbúvárt, majd segítségnyújtás nélkül továbbrobogott a Vaskapuig.

Tubákos Szelence elve az volt, hogy az autógyárból kikerült gépkocsi csupán alapnak tekinthető, azt még föl kell spécizni. Ennek érdekében egy óvatlan pillanatban elcsent egy utasszállító repülőgépet a Ferihegyi repülőtérről, s a gép hajtóművét beszerelte Daciájába. Földöntúli boldogság töltötte el, amikor száznyolcvan kilométeres sebességgel belerohant a Hortobágyon egy birkanyájba. A nyájról tudni kell, hogy a juhokat nagy fáradság árán egy zászlóaljnyi juhász terelte össze egy Woolmark hirdetéshez készülő fényképfelvétel céljából. Tubákos Szelence jóvoltából a tiszta élő gyapjúból pillanatok alatt hortobágyi birkapörkölt lett.

Zsakett doktor számára a ki- és beállás okozott alapvető gondokat. Egyszer például három órán keresztül manőverezett sikertelenül egy akkora parkolóhelyen, ahol nem sokkal később sikeresen lebonyolították a serdülők 1982. évi ijászbajnokságát.

Az illetékesek baráti tanácsára mind a négyen felhagytak a közúti forgalomban való részvételről, ám teljesen nem szakadtak el az autóktól, sőt, kifejezetten kamatoztathatták addigi tapasztalataikat. Kárfelmérők lettek az Állami Biztosítónál.

Vezda János

Egy fiatal hölgy nyit be a házassági tanácsadóba. Megkérdi tőle az orvos:

— A vőlegényét hol hagyta?

— Ő otthon maradt. A gyermekeinkre vigyáz.

Fülöp György:

NOSZTALGIA LEXIKON

F

FERENCJÓSKA

Boldog béke, Ferencjóska...
lett belőle hadipósta.
A császárkor már csak emlék,
eltűnt, mint a császárzsemlék.

FESZTY-KÖRKÉP

Negyvennégyben összeégett.
Mondjuk ki a példa végett:
hont foglalni tud a merész,
megtartani, az a nehéz!

FŐKÖTŐ

Szimbólum volt a főkötő,
a férfi se mind lókötő.
Nem volt esti mellékállás,
sok gyerek volt, kevés válás.

FEDÁK SÁRI

Micsoda nő, az áldóját!
Urak vonták a hintóját.
Az volt ám a látnivaló!
Húzott a gróf, őrült a ló.

JÖN A VÁROS!

– Honnan tudhatná szegény apád, hogy ez búza, vagy rozs, mikor a téesz műanyagüzemében dolgozik ... ! ?

A MŰKÖDÖSÍTŐ

Zuzmó doktor, a Működösítő igazgatója elégedetten könyökölt az íróasztalára. Előtte rövid kis újságkivágás hevert, melyből megtudta: új fogai nőttek Ven Si-jun százéves kínai parasztnak.

— Ez az! — kiáltott föl Zuzmó doktor és akkorát csapott a homlokára, hogy az üzemorvos nyolc napon túl gyógyulónak minősítette a sérülést.

A' Működösítő olyan kicsi vállalat volt, hogy amikor a miniszter legutóbb személyesen látogatta meg az igazgatót, csak mikroszkóppal találták meg a gyár bejáratát. Termékszerzetének elavultságát mi sem jellemzi jobban, minthogy legmodernebb gyártmányának egy rabszolgákkal hajtott szélmalom számított. A Működösítő mindemellett még különlegesen egyhangú külsőségeivel is kiemelkedett a környező épületek sorából: az üzemi ergonómus javaslatára falait szürkére festették, egy külön erre a célra felszerelt hangszóróból pedig szünet nélkül, három műszakban áradt a normál A hang, mely az ergonómus szerint megnyugtatja az estéiket operahallgatással töltő és így magas C-hez szokott dolgozók idegrendszerét.

Ez volt hát a Működösítő, melynek vezető beosztású dolgozói hamarosan ott ültek Zuzmó doktor szobájában. Mindannyian hanyatthomlok gyökeret rágcsáltak, mert Zuzmó doktor esküdött rá, hogy ha valami, ez elősegíti az alkotó gondolkodást.

— Elvtársak! — bődülte el magát az igazató, de olyan hangosan, hogy Általános Szpéró, a vállalati veréb, ijedtében visszafelé kezdett el repülni a szobában. — A Működösítő ismét a régi fényében fog tündökölni!

Erre már csak azért is odafigyeltek, mert még a legidősebb dolgozók sem emlékeztek arra, hogy a vállalatnak lett volna régi fénye. Memoár bácsi, aki már a gyár alapítása előtt is itt dolgozott — répát egyelt napszámba, ezt megelőzően pedig csirkéket fogdosott a mai szakszervezeti iroda helyén —, csak csóválta a fejét. Tehette, órabérben dolgozott.

— Egy idős dolgozónknak, aki már el is felejtette, hogyan kell rágni, új fogakat növesztünk a vállalati fejlesztési alapból — jelentette ki Zuzmó doktor.

— Híresek leszünk — folytatta, amikor elültek a tapsok és az Éljen Zuzmó doktor kezdetű hozzászólások. — Van-e még olyan vállalat, amelyik odáig jutott volna a szociális vívmányok kiterjesztésében, hogy új fogakat adjon dolgozóinak?

— Nincs — mondták szinte egyszerre a termelési vita résztvevői. Ha a Működösítő jövőjéről volt szó, példás egyetértés uralkodott közöttük.

— Legföljebb ha lakást adnak, meg áruvásárlási kölcsönt — szólalt meg Hajlékony Béla, KISZ-titkár.

— Na ugye! — sóhajtott nagyot az igazgató. — Akkor már csak a javaslatokat várom: ki legyen a kiválasztott dolgozó?

A döntés nehéz volt. Avult kartárs ugyan sok szempontból megfelelt volna — szemellenzője sem volt nagyobb a hazai átlagnál —, ám vércsoportja nem egyezett azzal, amit felsőbb szinten elvártak volna tőle. Pipogya néniről pedig az derült ki, hogy Kanadában élő fiának leveleire nyalás nélkül ragasztotta föl a bélyeget, s ez esetleg a posta jogos ellenszenvét válthatja ki.

Már-már úgy tűnt, a döntést szokás szerint elnapolják, amikor Memoár bácsi mentette meg a helyzetet.

— Atlasz kartársat javaslom — mondta a rá jellemző tömörséggel, miután másfélórás előadásában vázolta a világpiac várható és múltbéli kilátásait, a nemzetközi belpolitikai helyzet legújabb fejleményeit, valamint a kulturális életben jelentkező különféle tendenciákat.

Atlasz kartársat mindenki ismerte. Kilencvennyolc éves volt, de saját kérésére tizenkilencéves korában nyugdíjazták, azóta kisegítőként dolgozott a cégnél. Az utóbbi öt évben ő tartotta a hátával az új üzemcsarnokot, melynek építése sajnálatos módon egybeesett Zuzmó doktor villájának munkálataival és ezért az eltűnt cement helyébe import kecskemájat építettek be.

— Jó ötlet — mondta Zuzmó doktor. — De ki tartja addig az új üzemcsarnokot, míg Atlasz kartársnak kinőnek az új fogai?

— Majd elhívjuk Kínából Ven Si-jun-t — mondta Memoár bácsi, akinek mindenre volt valami válasza.

Ebben azután mindenki egyetértett, csupán Általános Szpéró repkedett olyan szerencsétlenül fel, s alá, mint egy gallérját vesztett pávián.

— Csak nehogy megegye Atlasz kartárs fogait a sárga irigység — gondolta magában, de hangosan nem szólt semmit.

Mert aki veréb egy vállalatnál, az ne nagyon ugráljon.

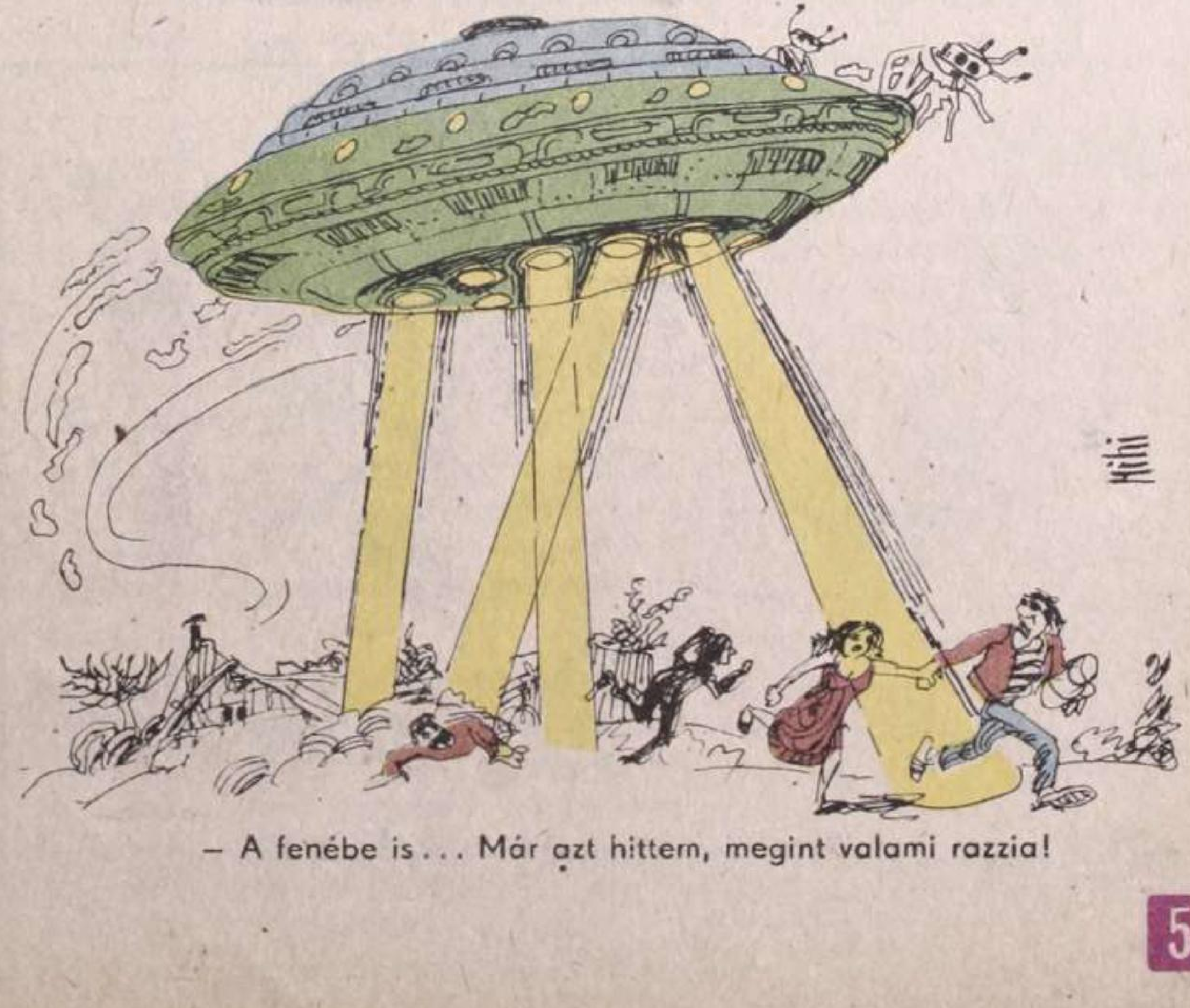
Föld S. Péter

BEMUTATKOZÓ LÁTOGATÁS

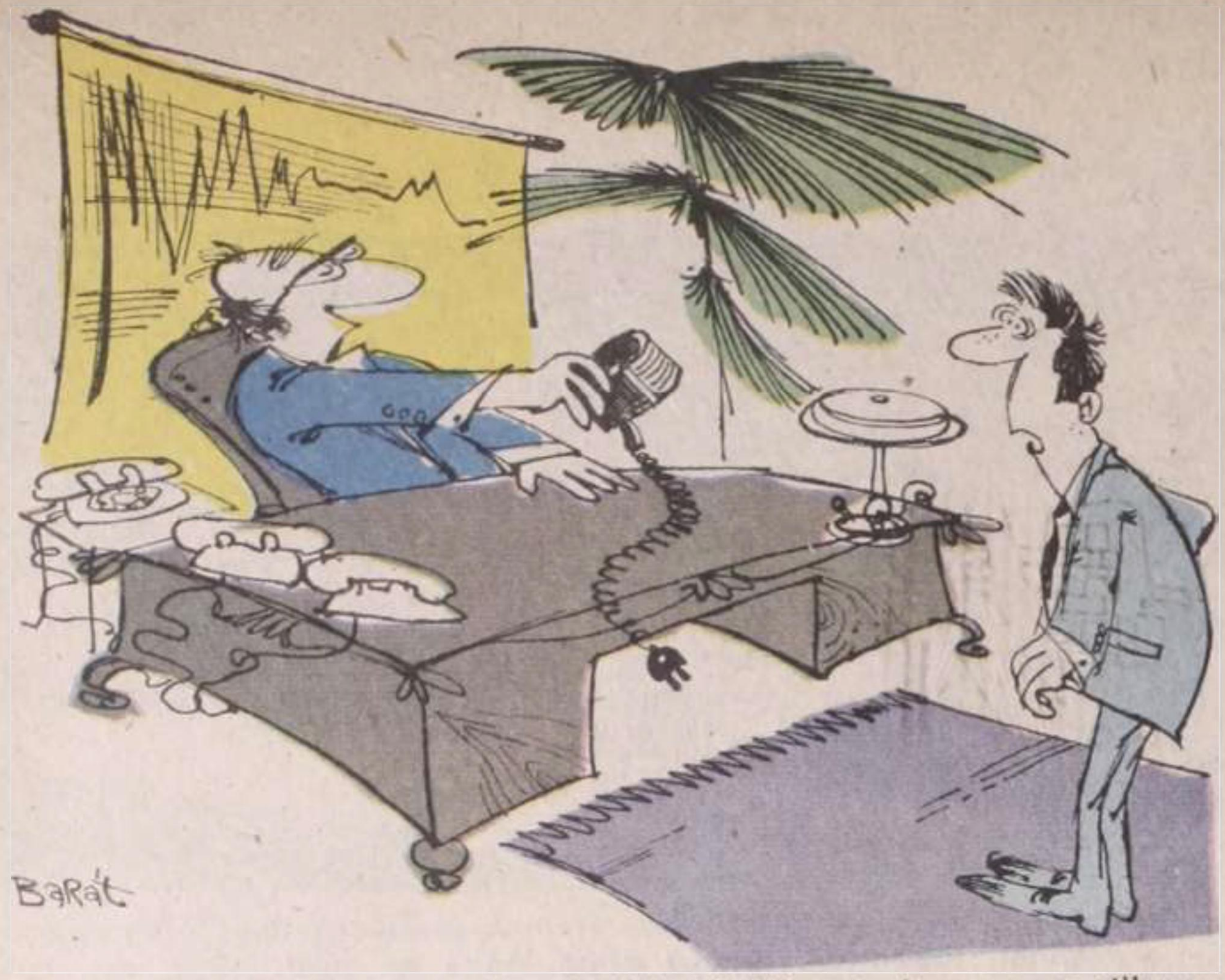

– Az biztos, hogy nem egy harácsoló típus! ...

CSÖVEZŐK

– A fenébe is ... Már azt hittem, megint valami razzia!

– Maga az új fiatal gépészmérnökünk? Akkor javítsa meg a villanyborotvámat.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Amerikába utazik egy skót, és egész úton emészti magát, hogy milyen sok az útiköltség.

Mikor már majdnem a kikötőben vannak, észreveszi, hogy a hajó mellett felbukkan egy búvár, és szépen kiúszik a partra. Megvakarja a fejét, és így szól:

*— **Ha tudtam volna, hogy gyalog is lehet jönni...***

– Ez a legjobb tanítványom. Már úgy bírja a piát, mint én ... !

Ülök a tévé előtt...

Ülök a tévé előtt és csupa fül vagyok, mert új vetélkedőt jelent be a játékmesterek egyike; népszerű műsor a vetélkedő, kevés kivétellel mindegyik elnyerte a nagyérdemű közönség tetszését. Jól jár tehát a néző, mert az egészséges lelkű ember mindig szívesen játszik, de jól jár a Magyar Televízió is, mert egy vetélkedő nem kerül sok pénzébe. Olcsó, de közkedvelt — szóval ideális produkció.

Vetélkedni tehát jó, vetélkedni tehát kell, de — hogy egy szokatlan fordulattal éljek — nem minden áron. Ha jobb ötlete nem akadt az illetékes szakembereknek, mint a „leg-ek", akkor kár volt erőltetni a dolgot. Nyilván nem ezekből a sorokból értesül az olvasó, hogy mi a beharangozott versengés tárgya, de a tájékozatlanok kedvéért ideírom: keresik a legmagasabb férfit vagy nőt, a leghosszabb szakállút, a leggyorsabban hadarót, a legtovább féllábon állót, valamint azokat, akik egy híres emberre hasonlítanak, és így tovább.

Ez a „vetélkedő" — nézetem szerint — parlagi, sőt idétlen ötlet szülöttje, akkor is, ha nyugatról importáltuk. Mert miféle versengés az, amihez sem műveltség, sem találékonyság, sem ügyesség nem szükségeltetik? És mindentől eltekintve: mi az érdekes vagy mulatságos abban, hogy valakinek — teszem azt — 56-os lába van?

Talán cserben hagyott volna a humorérzékem? Lehet. Nincs kizárva, hogy azért mérgelődöm, mert a felsorolt versenyszámok egyike sem kecsegtet sikerélménnyel. A lábam 44-es, ezzel semmire sem megyek. Magasságom 180 centiméter, ezzel már a selejtezőkből kiesem. Gyorskezű borbély nem vagyok. Szakállam, bajuszom nincs. Féllábon állni egy-két percnél tovább nem tudok. Híres emberre nem hasonlítok, még sohasem tévesztettek össze Belmondóval, Puskás Öcsivel vagy Elisabeth Taylorral. De hopp! Van itt egy versenyszám, ebben látni vélek némi fantáziát a magam részére. Így hangzik: „Keressük azt, aki 10 perc alatt a legtöbb gombócot tudja elfogyasztani." Ebben elindulok, ha bővebb tájékoztatást kapok.

Mert a „gombóc" tág fogalom. Ez a szó pusztán formát jelöl. Sokféle gombóc ismeretes, a szilvásgombóctól kezdve egészen a papírgombócig. (Hogy a végképpen nem ehető gombócfajtáról ne is beszéljek.)

Ámde ehető gombóc is többféle van. Ha például húsgombócról van szó, rám, aki húst csak végső esetben eszem, ne számítsanak. Ha tésztából készült gombóc az illető: mekkora? Gombóc az is, aminek az átmérője 4 centiméter, de lehet akár 8 centiméter is. Töltve van valamivel? Lehet a gombóc tömör tészta is, ez esetben a versengéstől máris elállok. Ha a nemes vetélkedés tárgya szilvás- vagy barackosgombóc, akkor megpályázom az első díjat, feltéve, hogy a gombóc vaníliás cukorban van megforgatva. Istenkém, de szép is lenne, ha én lennék Magyarország gombócevő bajnoka!

Mindenesetre máris tréningbe állok. Ha minden jól megy, szívós munkával és sportszerű életmóddal eljuthatok oda, hogy a jelzett 10 perc alatt megeszek 4—5 szilvásgombócot. Nem hiszem, hogy ezzel a teljesítménnyel a dobogó legfelső fokára állhatok, de — mint tudjuk —, nem a győzelem fontos, hanem a részvétel.

Tabi László

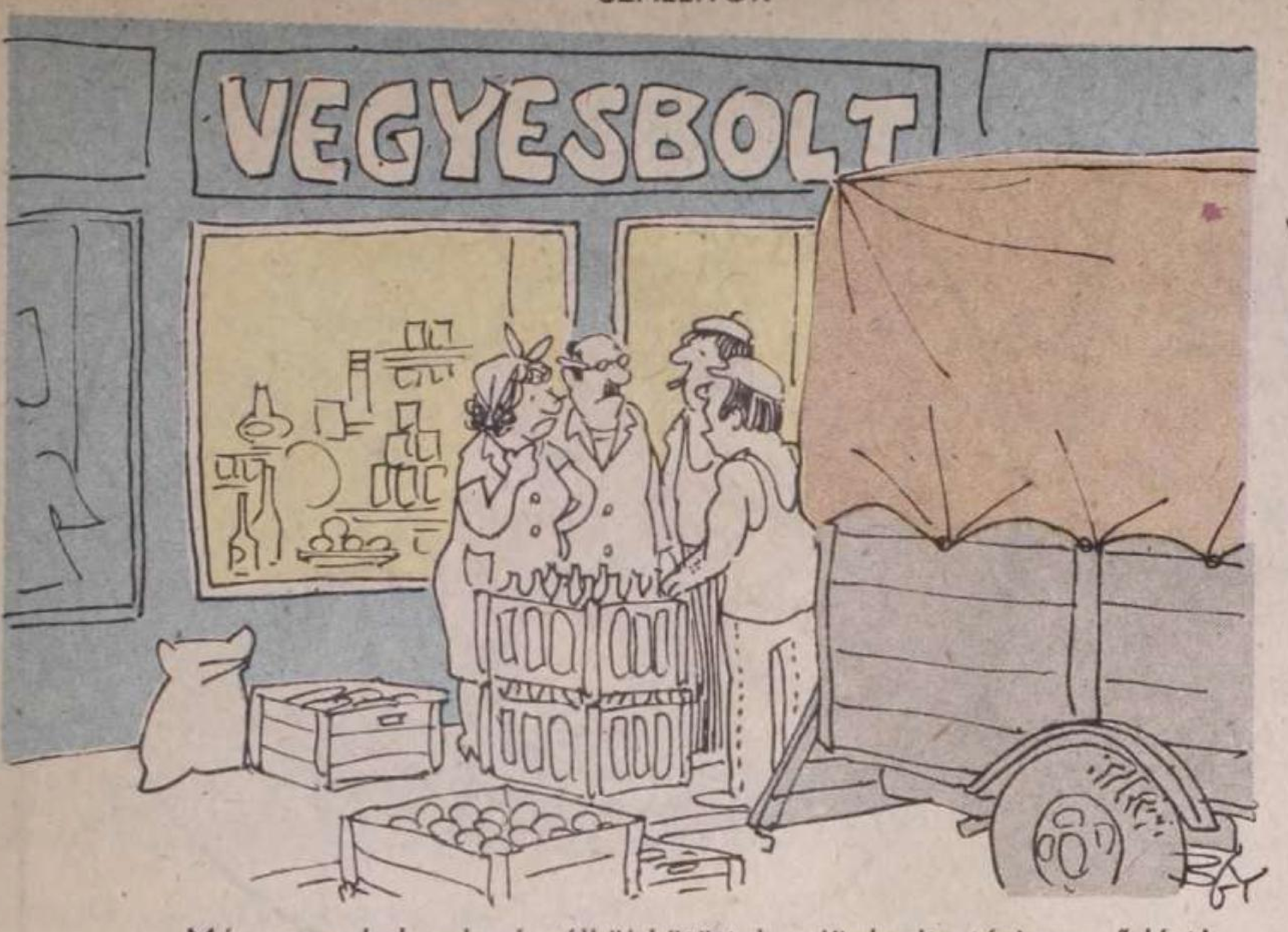

– Mondtam, amint tudok, rohanok hozzád!

– Azért, mert alkatrész érkezett, nem kellene ennyire rohannia!

SZÁLLÍTÓK

– Más maszekok zokszó nélkül kötöttek velünk eltartási szerződést!

– Csak nem száll ki az építkezésből, gróf úr? Már csak félmillió forint hiányzik a befejezéshez...

VOLT EGYSZER EGY TUDÓSÍTÓ

Volt egyszer egy sportújság, úgy negyvenegynéhány évvel ezelőtt, az Óperenciás tengeren is túl, a Tisza folyón is túl és volt annak egy tudósítója, az pedig én voltam.

Mostanában jutott eszembe, mikor tombolt a nagy mundiálozás, hogy milyen jó is lenne, ha a sportújságban nem a lesújtó, kudarcot, kiesést hírül hozó tudósítás állna benne. Ha reggel a sportlapot felütve kiderülne, hogy a vereséget csak álmodtuk, mert hiszen győztünk.

Csakhogy ez nem fordulhat elő, mert a tudósítás az tudósítás.

Hacsak... nincs egy olyan tudósító, mint én voltam annak idején 16 vagy talán 17 esztendős koromban.

Szentesi gimnazistaként a délmagyarországi labdarúgó szövetség első osztályában váltakozó sikerrel szereplő csodacsapatnak, az SZTE-nek szurkolójaként természetesen minden helyi mérkőzésen jelen voltam. (Ma bajban lennék, ha fel kellene sorolnom egy NB I-es csapat összeállítását, de — ó, játékos emlékezet! — négy évtized múltán is kapásból darálom az SZTE gárdáját, aszongyahogy: Bleyer — Moldován, Király — Mészáros, Czibola, Vecseri... stb.)

Így esett, hogy mikor a Szegeden megjelenő sportlap (pazarló idők! ma országosan két sportújság létezik, akkor még az országfertályoknak is jutott), aminek, ha jól csalódom, Délsport volt a neve, keresett egy helyi tudósítót, mint tollforgató diák és eszelős sportrajongó, azonnal jelentkeztem.

Tisztem az volt, hogy a Szentesen rendezett meccs után be kellett mennem a helyi postára, megtelefonálni az eredményt és a mérkőzés rövid lefolyását.

Nem volt ez egyszerű feladat, sokáig kellett rostokolnom a postán, míg bejött a hívás, ha nem is olyan sokáig, mint manapság.

Honoráriumként pedig járt nekem, tudósítónak, a következő: a Délsport című hetilap egy példánya ingyen és bérmentve.

Nem éppen fejedelmi tiszteletdíj, de mit számított ez ahhoz a boldogsághoz mérve, hogy saját szavaimmal — bár nevem feltüntetése nélkül — adhattam vissza egy olyan világrengető sporteseményt, mint például az SZTE—HMTE találkozó (utóbbi összeállítása így kezdődött: Nacsa — Héja, S. Kiss...'

Lelkesültségem hőfoka nem mindig volt egyenletes. Ha az SZTE győzött, teljesen megfeledkeztem a tudósító kötelező tárgyilagosságáról és olyan jelzőkkel illettem városombeli imádott futballistáimat, amilyeneket a korabeli sztárok (Sindelar, Sárosi, Piola) sem kaptak a világlapokban. Ha viszont az események rosszra fordultak, rendszerint a játékvetőt hibáztattam. (Ezt tették különben a helybéli szurkolók is. Volt például egy bíró, civil foglalkozására nézve fűszerkereskedő, ha ő vezette a mérkőzést, a közönség így bosszantotta: „Ötért savanyát!" Ha már itt tartunk, nem hagyhatom említetlenül, hogy a szentesi közönség találékonyan választékosnak bizonyult az ellenfél sértegetésében is. Ha például egy makói csapat vesztésre állt, a szentesiek azt kiabálták: „Bűzlik a hagyma!" Ha meg MÁV-csapat volt a partner, így ingerelték őket: „Sü-sü vasutas!")

Történt egyszer, hogy csapatom, az SZTE döntő fontosságú mérkőzést játszott — ha emlékezetem nem csal — az SZTK ellen, amely nem volt azonos napjaink közszeretetben álló biztosító intézetével, ahol a beteget a legmagasabb szintű, díjtalan orvosi ellátás illeti meg. Nem, az SZTK egy szegedi futballcsapat volt, egyáltalán nem a legmagasabb szintű, hanem nagyjából a mienkével azonos képességű. Vérfagyasztó összecsapás volt. Hőseim már 3-0-ra vezettek, de — talán, mert előző este a Petőfi borozójában túl mélyen a pohár fenekére néztek — a mérkőzés végére ólmos fáradtság vett erőt rajtuk, s miközben — ide-oda tántorogtak, az ellenfél negyedóra alatt négy gólt „besuvasztott", vagyis 4-3-ra kikaptunk.

Ezt a Délsport szentesi tudósítója annyira a szívére vette, hogy egyszerűen nem tudott belenyugodni a tragédiába, és míg a postán a telefon-összeköttetésre várakozott, elhatározta, ezúttal saját kezébe veszi a sporttörténelmet. Egy szó mint száz, megtelefonáltam a szegedi szerkesztőségbe, hogy az SZTE 4-3-ra legyőzte az SZTK-t; az eredmény teljesen megérdemelt.

A cikk így jelent meg, én pedig, mondanom sem kell, többé nem jelentem meg tudósítóként a falra szerelt öreg telefonnál. Megszűntem tudósító lenni. Azontúl példányonként vásároltam a Délsportot.

Miért tettem, máig sem tudnám okát adni. Talán mert az a vereség — noha tény volt — de elfogadhatatlan, tűrhetetlen, vagyis hamis tény, amit egy magasabb rendű igazság kedvéért meg *kellett* változtatnom.

Nem volt szép dolog, de valahol mégis megértem akkori magamat. Ha így járt volna el a Mundialon a brazil tudósító az olaszoktól elszenvedett vereség után — őt is megértettem volna...

Habár, hogy jön egy olasz—brazil egy SZTE—SZTK-hoz?!

Novobáczky Sándor

ABSZOLÚT LÁNGOLÓ PALACSINTA

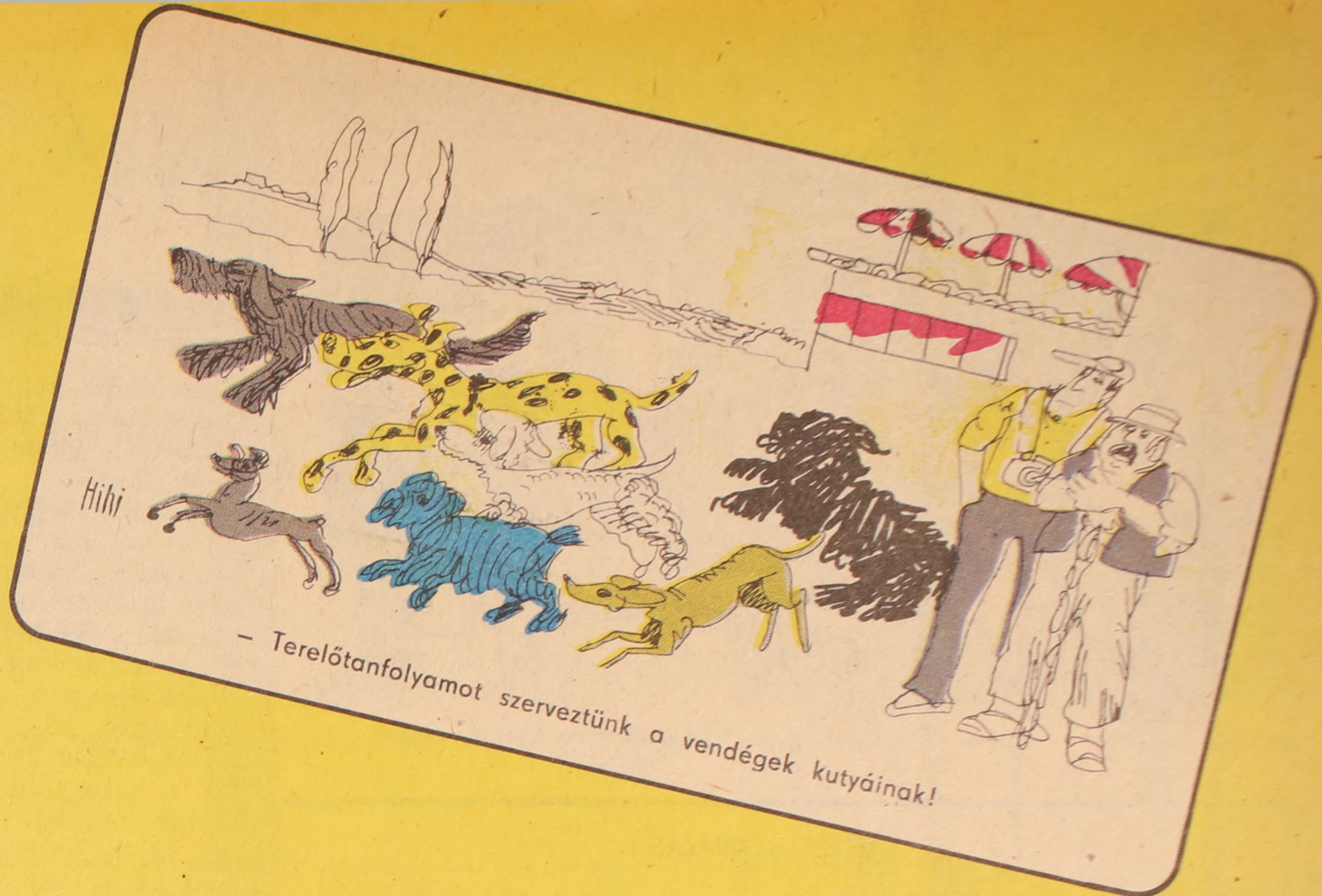

– Menjen át a szálloda strandjára, ahol a külföldiek járnak, ott mindig süt a nap!

– Anyám most aggódik értem, tudja, hogy félek a villámlástól.

– Terelőtanfolyamot szerveztünk a vendégek kutyáinak!

– Na, mit fizettél a Nagy Mágusnak, hogy varázsolt nekünk egy üres szobát?

BEUTALÓ

— Jó napot, Kovács úr! Hallom, nyaralni megy.

— Végre! Itt az ideje. Egész évben az a hajsza, tudja, és most két hétig semmit sem csinálok, csak pihenek. Istenem, de szép is lesz.

— Kapott beutalót?

— Na, mit szól hozzá?

— Szóhoz sem jutok. Szakszervezeti?

— Vállalati.

— Na és hová megy? A Balatonra?

— Nem ment el a józan eszem. Én nem úszni, evezni, vízibiciklizni, széllovagolni, lovagolni, diszkózni és csárdábajárni akarok. Nekem csönd kell, nyugalom, áldott semmittevés.

— Biztos, a hegyekbe megy...

— Pont a hegyekbe! Tele vannak zajos kirándulókkal, eldobott konzervdobozokkal, a tisztásokon fülemüle helyett magnó bömböl. Aztán lift sincs, és az embernek egész nap gyalogolni kell. Nekem pedig a lépcsőt sem bírja a szívem.

— Tudom már. Vidéki rokonoknál nyaral.

— Még csak az kéne! Ismeri maga az én vidéki rokonaimat?

— Nem.

— Na látja. Én sem. Különben sem mennék vidékre. Egész éjjel ugat a kutya, a kakas hajnalra van beállítva, aludni nem lehet, az ember elmerül a sárban, a koszt túl zsíros, s én csak diétásat ehetek.

— Miért nem mondta rögtön, hogy szanatóriumba megy?

— Miért mennék én szanatóriumba? Nincs nekem kutya bajom sem.

— Dehát most mondta...

— Mit mondtam? Azt, hogy beteg vagyok? Nem. Csak azt mondtam, hogy beteg a szívem, a májam, magas a vérnyomásom, ráadásul lúdtalpas vagyok, és visszereim vannak. A tüdőmet megette a füst, a májamat az alkohol, az idegeim rongyosra tépve, de semmi komoly bajom nincs.

— Ez magának nem komoly?

— Ne vicceljen már! Mindenkinek vannak ilyen panaszai. Miért pont én legyek kivétel? Erre nem kaphatok beutalót.

— Az ég szerelmére, árulja már el, hová utalták be!

— A 101-es szobába.

— Hol van az a szoba?

— Hogyhogy hol? Hát a munkahelyemen. Mondom, hogy vállalati beutaló. Tíz éve dolgozom ennél a vállalatnál, és azóta irigylem Szabót.

— Az ki?

— Övé a 101-es szoba. Hogy annak milyen jó dolga van! Reggel besétál, leül a szép, kényelmes, külön irodájában a fotelbe, elolvassa az újságokat, a titkárnője ezalatt csinál egy jó kávét... aranyélete van. És most itt pihenhetek két hétig.

— Ez magának pihenés? A munkahelyen?

— Persze. Egész nap nem csinálok semmit, csak üldögélek, olvasgatok, hallgatom a rádiót, ha kedvem tartja, kimegyek a folyosóra, sétálok egyet, mindig találkozom valakivel, akivel beszélgethetek egy kicsit, vagy lemegyek a büfébe, nézem a jövésmenést. Itt kérem páternoszter van, nem kell gyalogolni, diétás kosztot kapok. Nagy mázlim van ezzel a két héttel.

— Hogy jutott hozzá?

— Szabó elment szabadságra. Kapott beutalót.

— Persze ő a Balatonhoz.

— Ne kezdje megint. Ő a 324-es szobába utazik. Ahol azok a csinos lányok vannak... Onnan beutalták a csoportvezetőt két hétre az igazgatóságra pihenni.

— És az igazgatóságról hová utaztak a kedves kollégák?

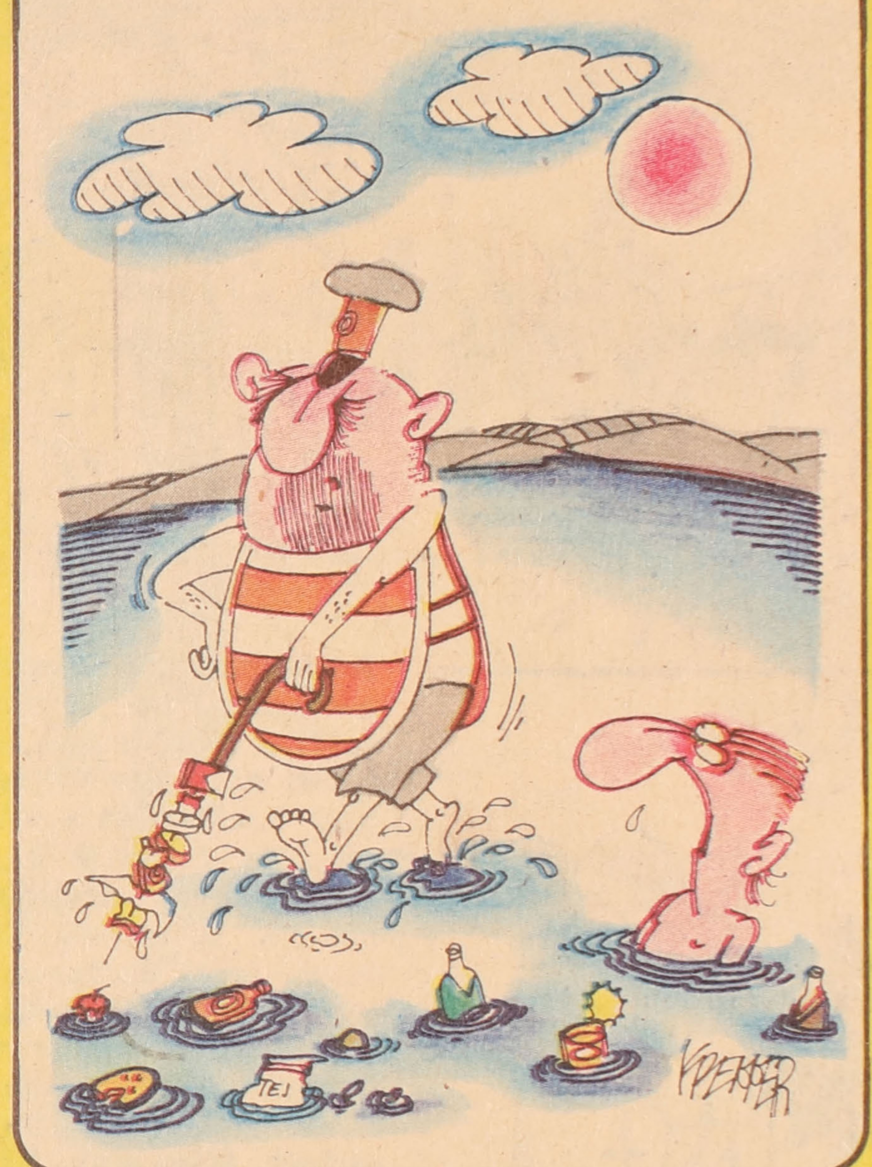
— Le a műhelybe. A Kiss elvtárs évek óta meséli, mennyire irigyli a szakikat. Egész nap csak lógnak, nincs semmi felelősség a vállukon. Most két hétig lement közéjük pihenni.

— De hol pihennek a munkások?

— Egyikük elment sofőrködni, mert azok egész nap csak autókáznak, meg jönnek, mennek, nincsenek úgy bezárva, mint ő. Egy másik az orvosi rendelőbe utazott. Ott aztán egész nap nem csinál semmit, csak beírja a betegek nevét egy nagy könyvbe, és nézi a vetkőző nőket. Nem is rossz hely... lehet, hogy jövőre én is oda kérek beutalót.

Tótisz András

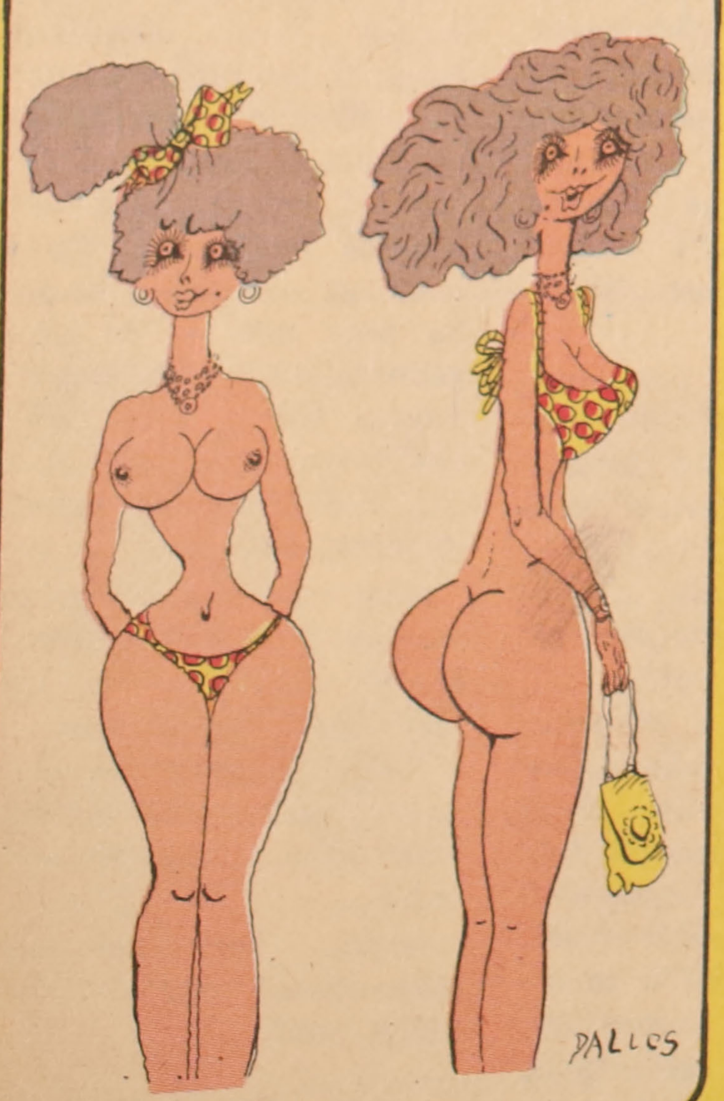
BALATONI CSODATEVŐ

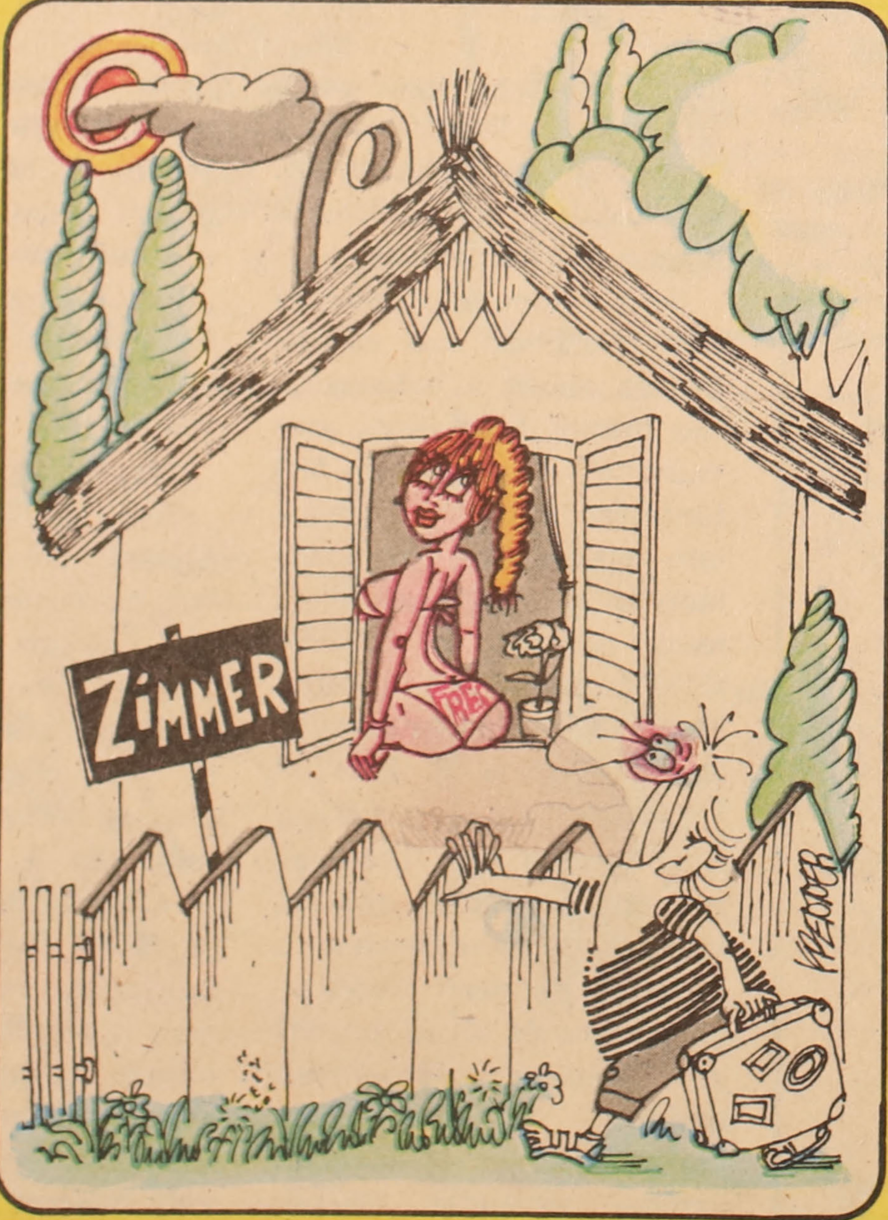

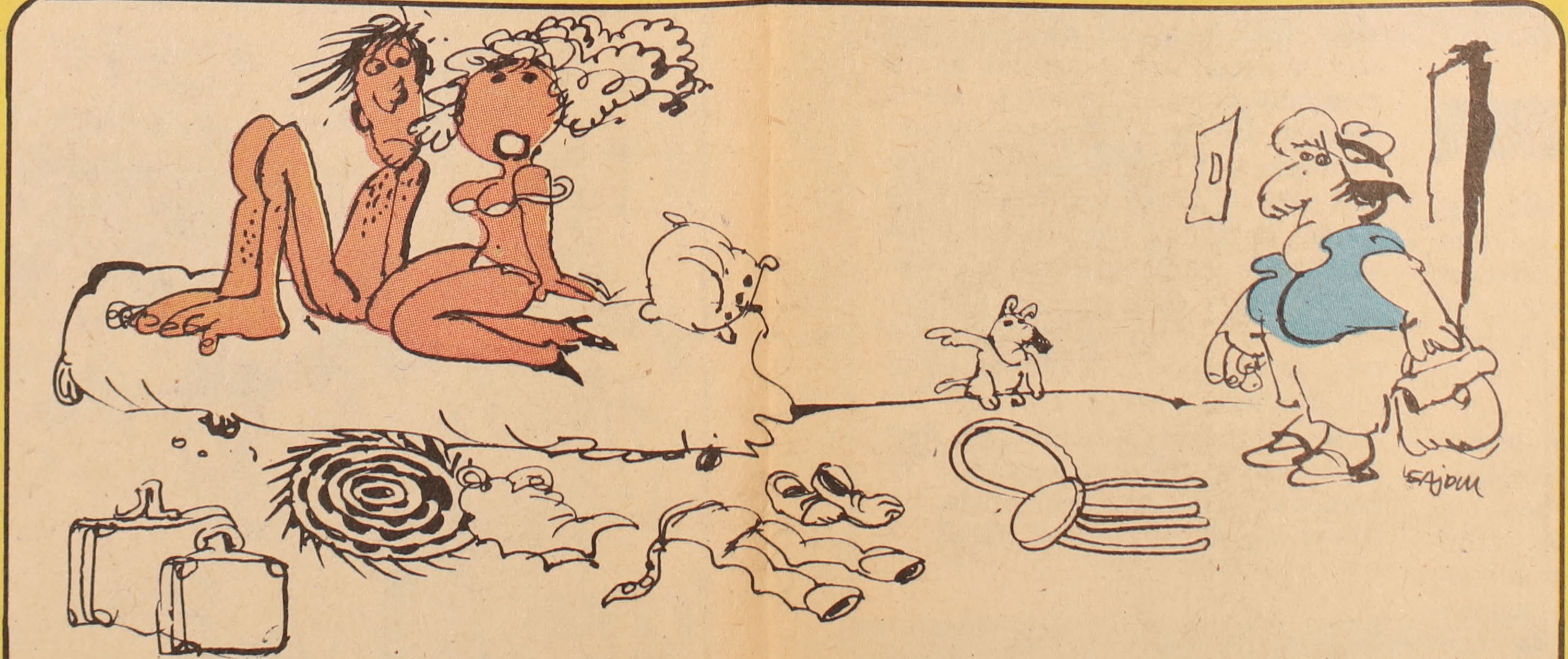
HOLTSZEZON...

TOPLES POPLES

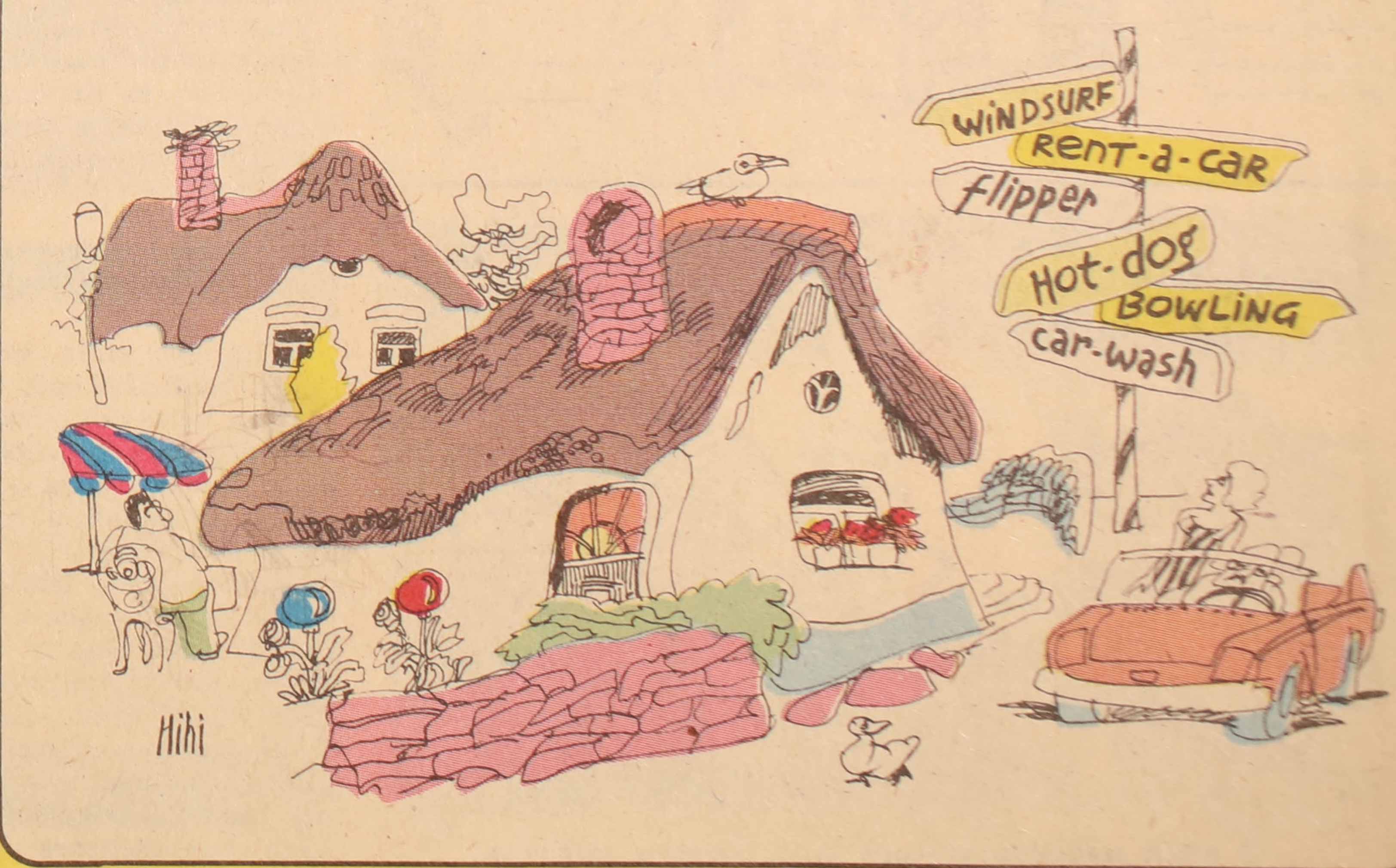

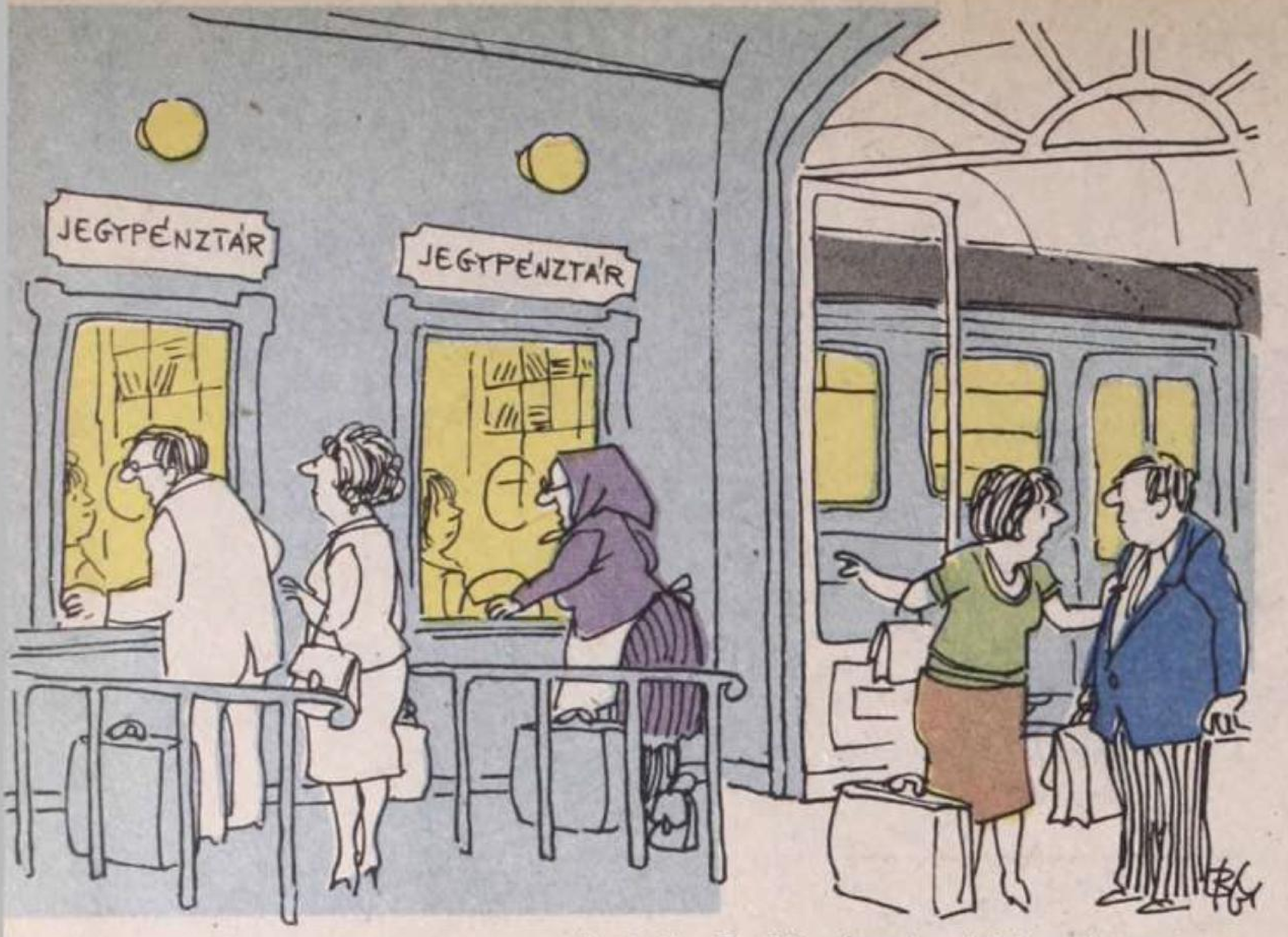

– Mit csodálkozol? Főszezonban majdnem minden hazaira jut egy külföldi turista.

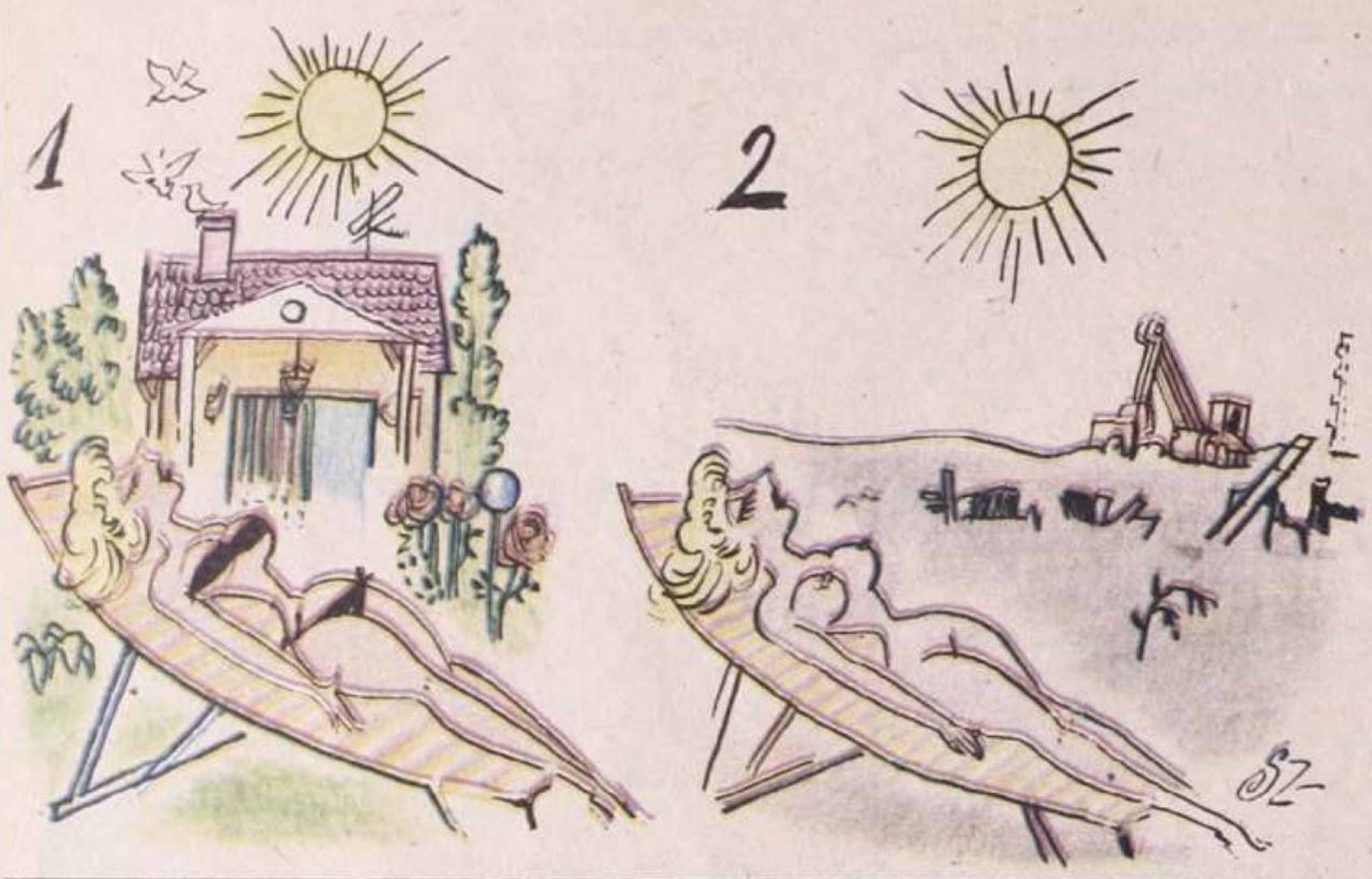
MAGYAR TÁJ

– Már a mama is nosztalgiázik, Sztálinvárosba kéri a jegyet.

TELJES SZANÁLÁS

TÉRELVÁLASZTÓ ELEM

– Ő kötött szerződést az egyik körúti illemhely kezelésére.

Csak úgy firkálgatok

TRIKÓ

Barátnőm két kis gyermekének trikót keres. Közönséges fehér pamuttrikót. Simát. Egyszerűt. Ötvenforintosat.

Barátnőm lejárta a lábát, de fehér trikót nem talált. Talált trikót kétszázért moncsicsi majommal, bőgő oroszlánnal, kék- és pirosbetűs feliratokkal. De miután tíz és nyolcéves gyermekei nem a Yale University, nem a California State University, nem Oxford és nem Harvard növendékei, hanem a Május 1. utcai általános tanulói, a mama ragaszkodott a fehér trikóhoz. Útjának kilencvennegyedik állomásaként kikötött a Skála Áruházban, ahol a kedves, fiatal eladó

felvilágosította: hiába minden. Fehér trikó nincs. A maszekok százasával felvásárolják, ráfestik egy texasi klub nevét, vagy a winnipegi Racing Team-ot és négyszeres áron árusítják.

A virágnak megtiltani nem lehet. A textilfestő kisiparos ha ügyes, felvásárolhat minden fehér trikót, átkenheti, drágíthatja.

És a belker miniszter sem tehet semmit? Például nem rendelheti el, hogy amelyik butikban, bazárban, kisboltban feliratos trikó kapható, az üzlet köteles mindig ugyanakkora készletet tartani tiszta fehér trikókból is és a vevő kívánságára azt adni, állami áron. Vagy bevonják az iparengedélyét. Így is marad elég trikón Club és Champion és University, és Miki egér, és béka, és zsiráf és majom. Nem kell a vevőkből is majmot csinálni.

MINDEN HARMADIK

Barátnőm sírva telefonált. Egy utcai telefonfülkéből, mert a telefonjuk hetek óta rossz. Az istenért, próbáljam én is bejelenteni a 03-nak. Tudom, hogy a lánya mindenórás, kellhet a mentő, orvos, nem jó a telefon.

Rendben van, leülök a telefon mellé és hívogatom a hibabejelentőt. Sokszor. Sokáig. Közben van időm, rádiót hallgatok. A rádióban valaki éppen lelkesen meséli, hogy Budapesten minden harmadik telefonhívás sikeres. Ezt nem úgy mondja, hogy jajistenem, milyen szerencsétlenek vagyunk, csak minden harmadik hívás sikerül, hanem dicsőséggel, diadallal, ihajcsuhaj, jól megy nekünk.

Hívogatom a 03-at és eljátszogatom a gondolattal. Mi volna, ha ugyanilyen elragadtatással jelentené X. kórház, hogy náluk minden harmadik vakbélműtét sikerül. Építőiparunk, hogy három felépített emeletből egy a helyén marad. A vendéglőben minden harmadik adag ehető. Az általános iskolában minden harmadik gyerek megtanul írni, olvasni. A villamos minden harmadik megállójában megáll. És az illető, aki a buszke rádióelőadást tartotta, minden harmadik hónapban felveheti a fizetését.

STÍLUS

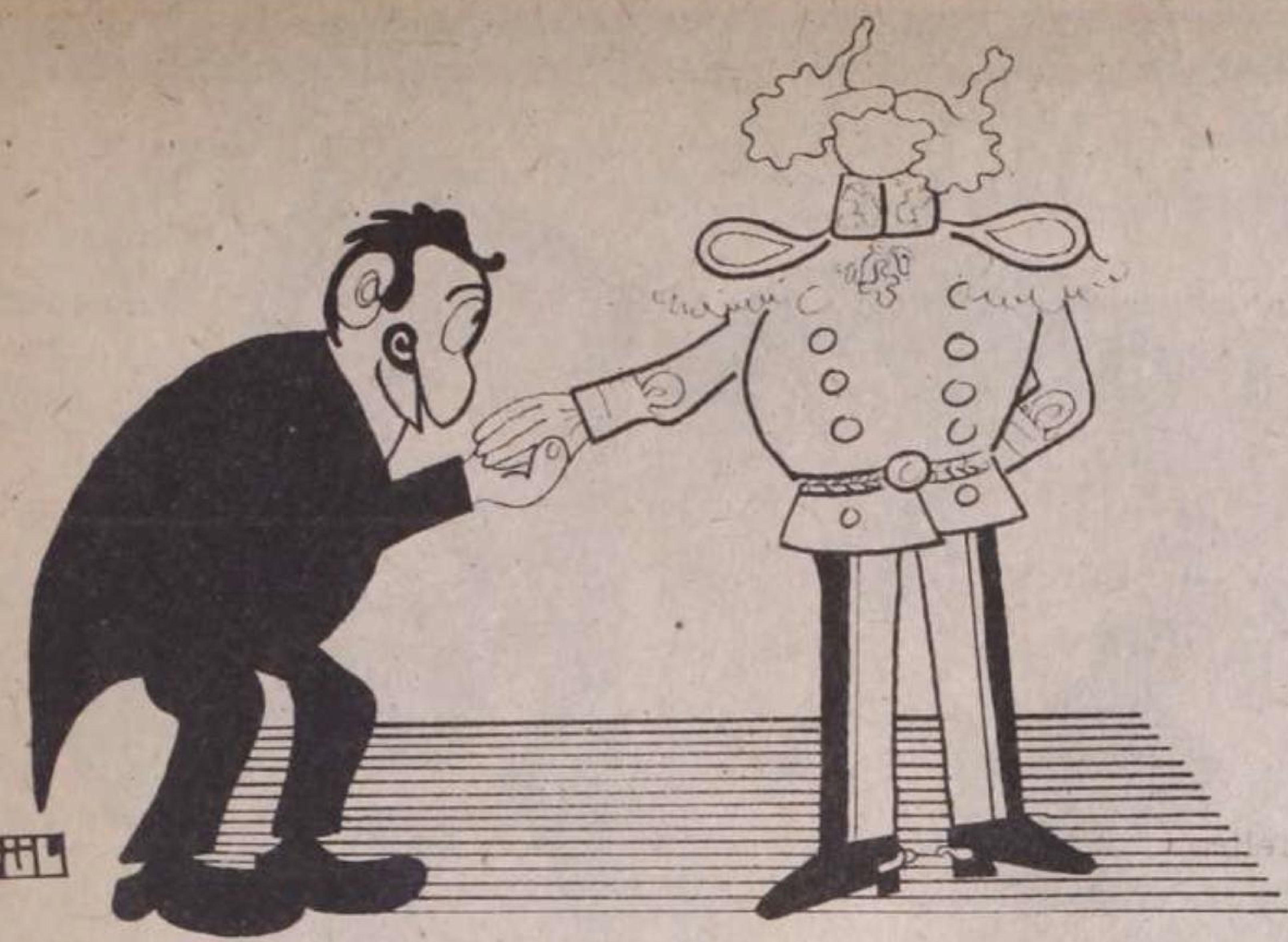
A Rákóczi úton megyek, az egyik presszó előtt. A presszó kirakatában fagylaltárusítás. Ott az ostya, a fagylalt, csak a leányzó nincs, aki a fagylaltot mérné. Odabenn cseveg, vihorászik két fiatalemberrel. Múlt heti emlékeket, vagy jövő heti randevút tárgyalnak. Közben a forróságban az ablak előtt gyülekezik a nép. Egy darabig türelmesen várnak, azután a sorban legelöl álló anyuka hősiesen beszól az ablakon a kis taknyosnak:

— Elnézést kérek... szeretnék egy fagylaltot.

Tetszenek érteni? Nem: akarok, vásárolok, jöjjön már, a mindenit magának, mit lóg, abból kap fizetést, hogy dolgozik nem? Egyszóval azt a hangot üti meg, ami tökéletesen kifejezi helyzetünket, szerénységgel és alázattal akarja megindítani a fagylaltos szívét. Meglep ez az „elnézést kérek", mindennek a teteje ez az „elnézést kérek", legközelebb talán majd térdet hajtunk, írásbeli kérelmet adunk be okmánybélyeggel, csak azért, hogy akinek a dolga, az végezze a dolgát, akár fagylaltot mér, akár cukrot, akár körbélyegzőt. Én nem kérnék elnézést, hanem bezörgetnék az ablakon, leteremteném a csacsogó leánykát, lehordanám és úgy elküldeném valahová... Már elnézést kérek.

Fehér Klára

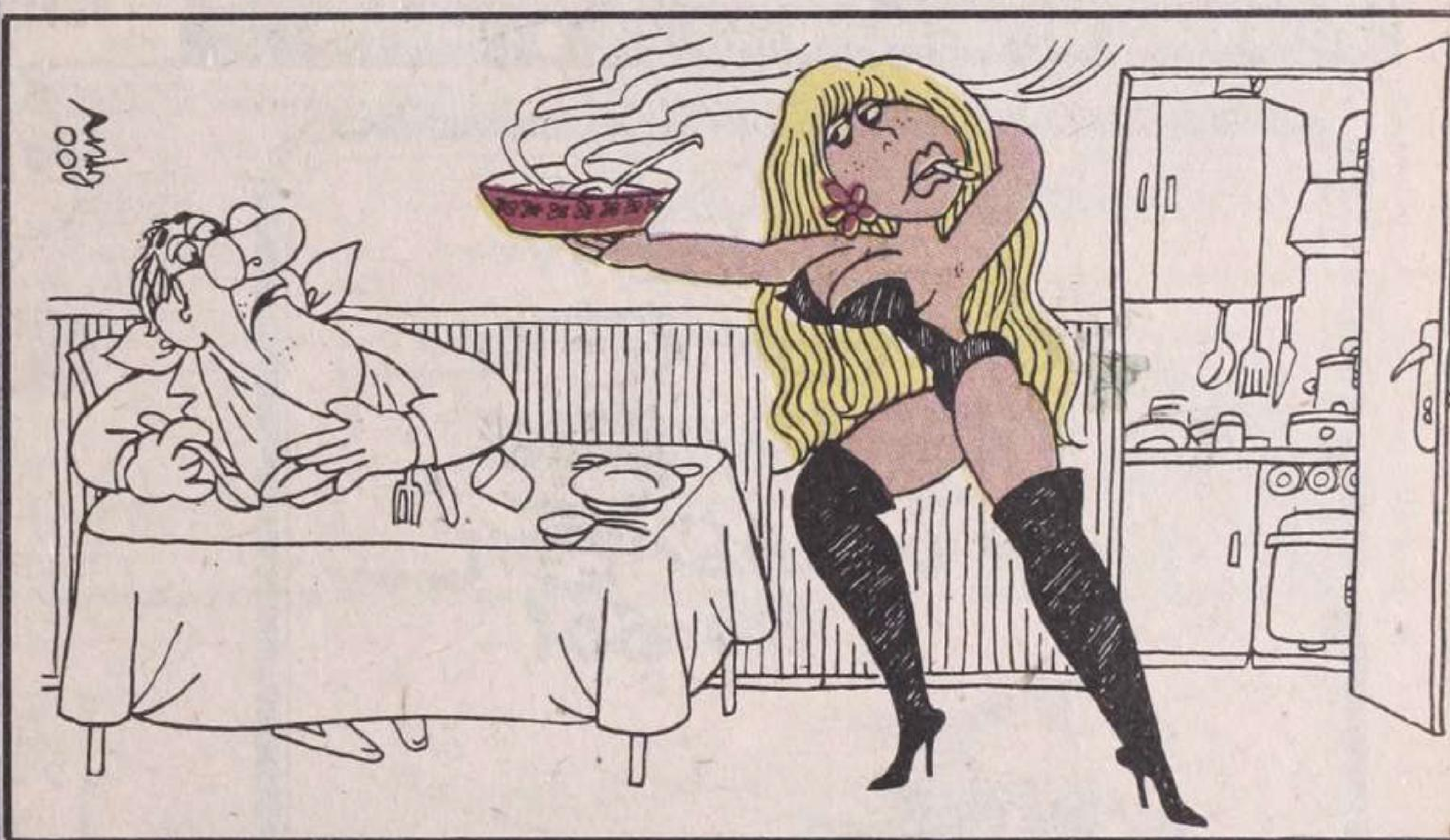

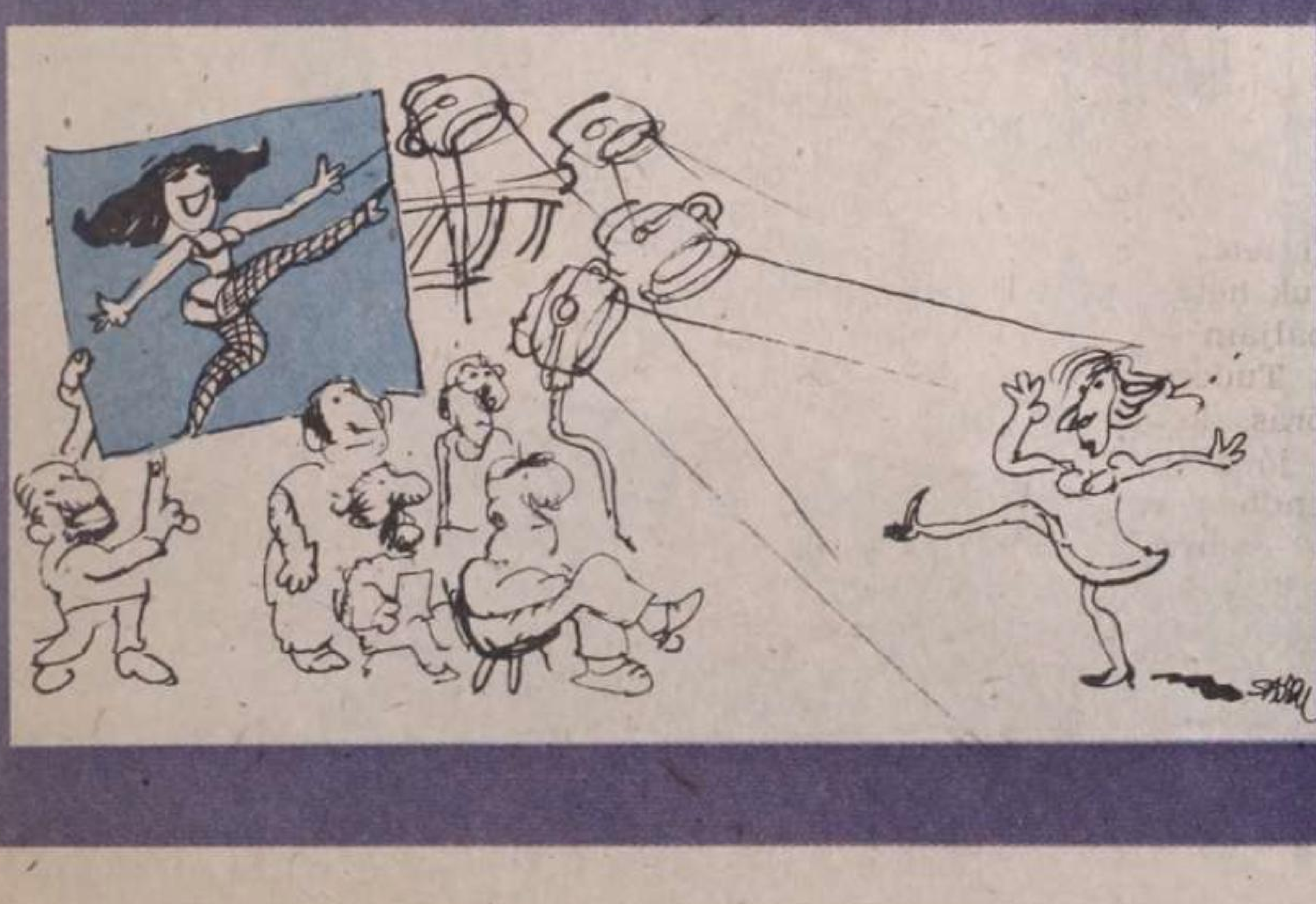

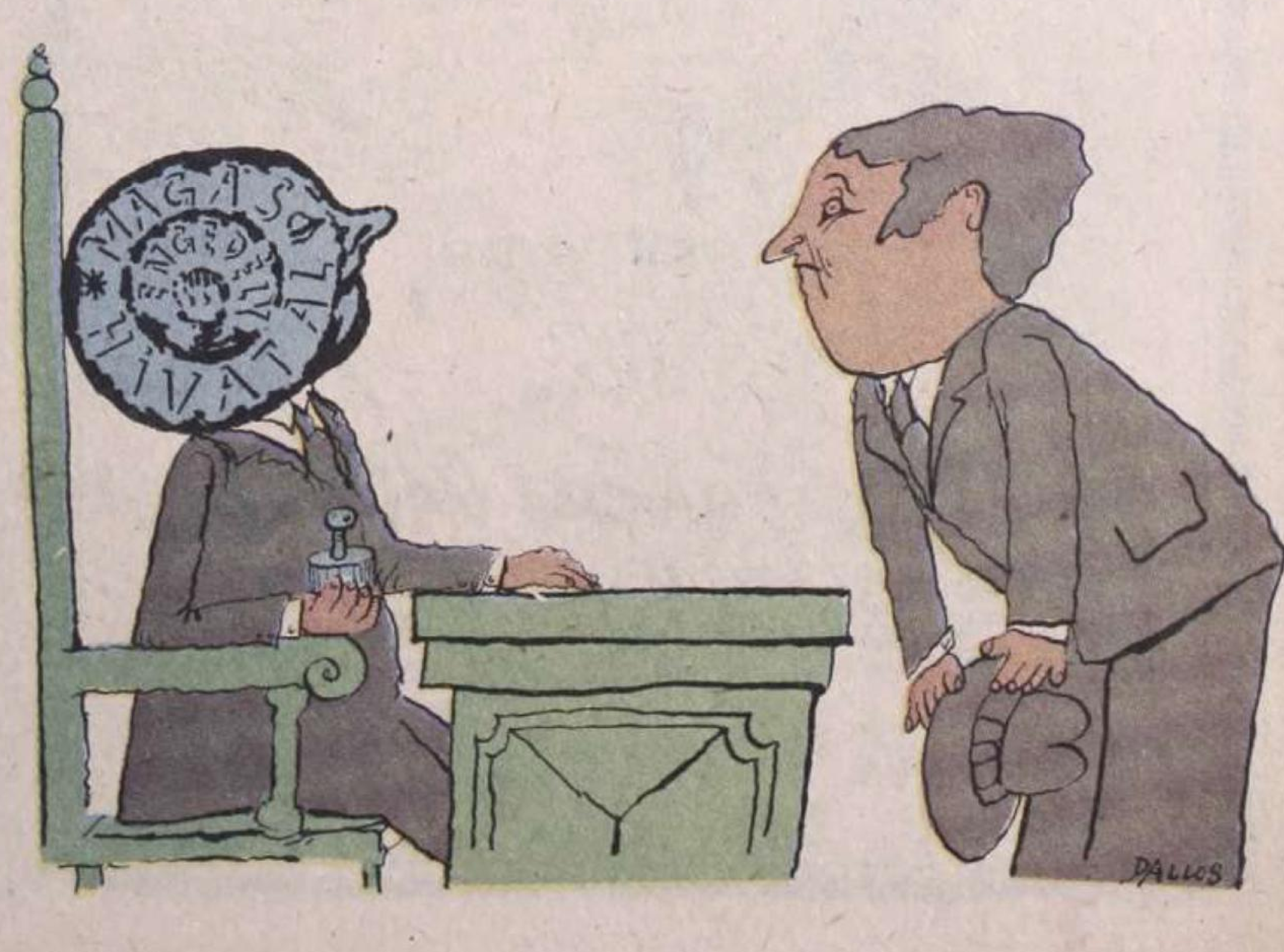
FÜLÖP, HEGEDÜS, VÁRNAI, BALÁZS-PIRI, SAJDIK, DALLOS

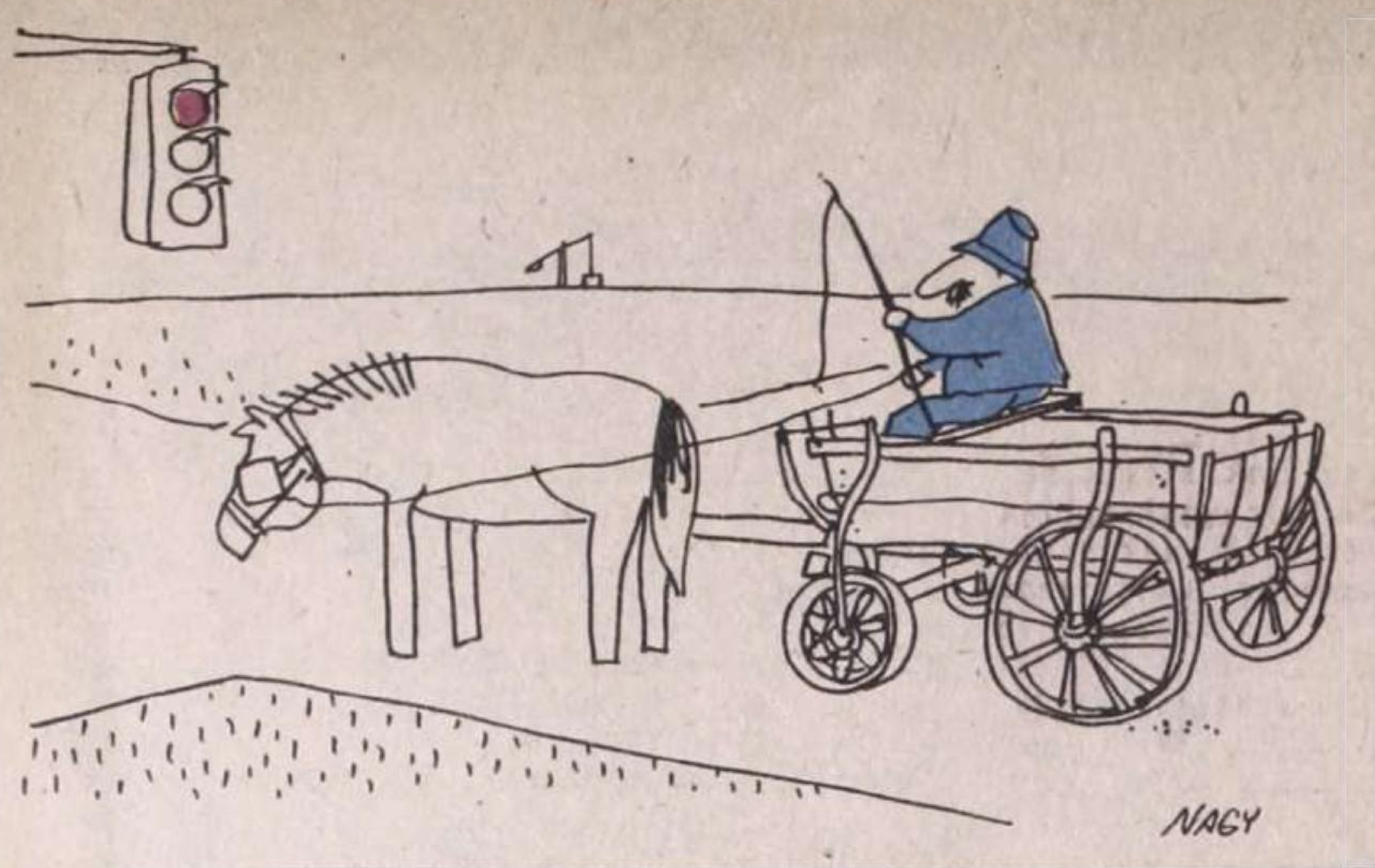
image

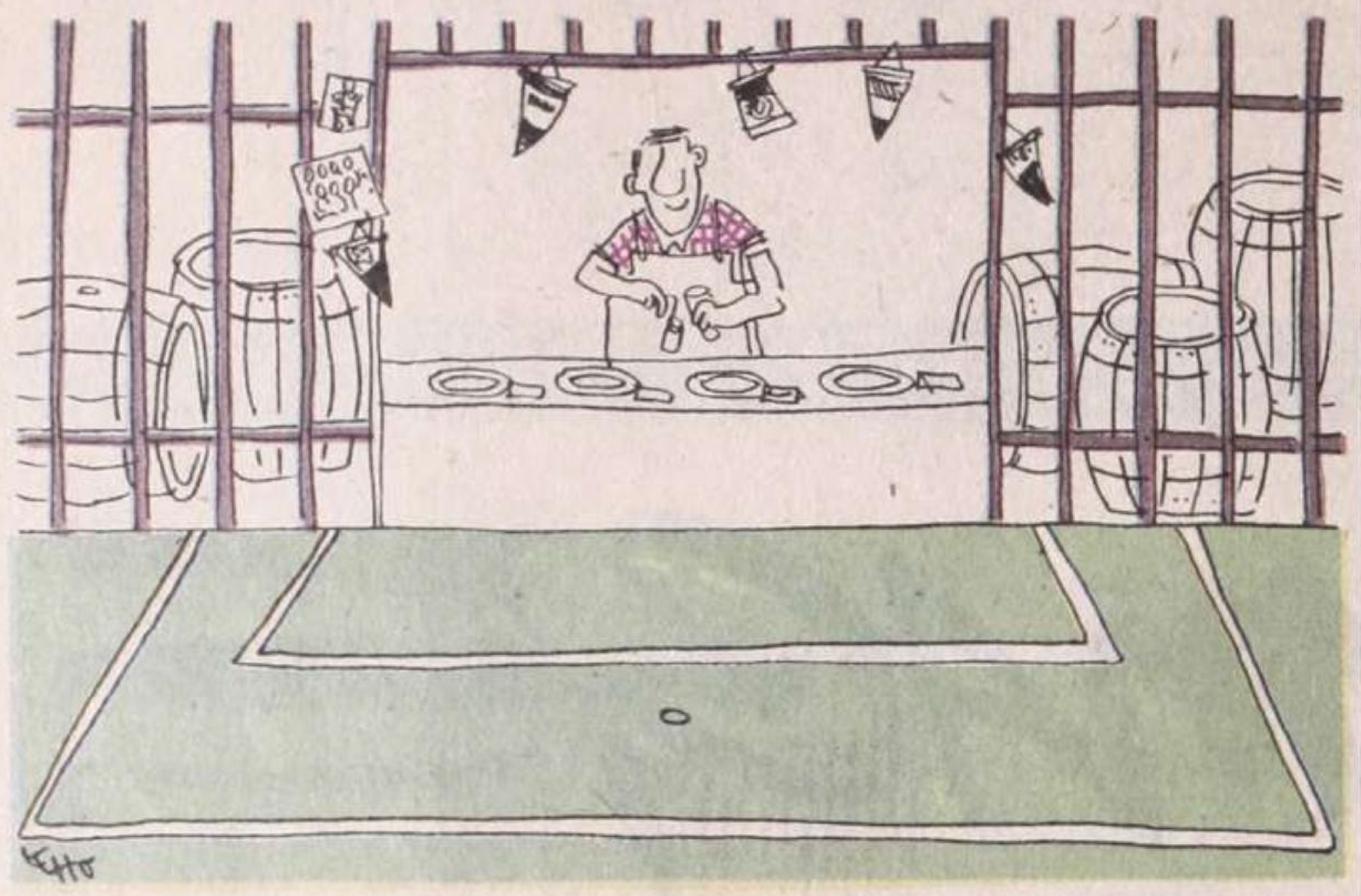

VÁROSIASODÁS

JUTALOMJÁTÉK

AZ OLVASÓ OLDALA

HAJNAL-DOSSZIÉ

CSABA KONTRA PUSKÁS

Remélem, Hajnal Csaba is megöregszik egyszer, és rajta is keresztülmennek majd a zebrán a fiatalok az autójukkal, miközben bömböltetik a kocsiban a hangos magnót. Velem ez már kétszer megtörtént, mert nem tudok autót tartani és azért gyalog járok a zebrán. Aki úgy ír az öregekről, mint Hajnal Csaba, az csakis autós lehet. Kívánom, hogy mielőbb forduljon az árokba.

özv. Vágási Jenőné
Bp. XIV., Edison u. 12/b

Évtizedek óta rendszeres olvasója vagyok lapjuknak, most viszont nem értem, hogy Hajnal Csabát népszerűsíteni kívánják, vagy lehetetlenné tenni? Hírnevük érdekében vegyék revízió alá ezt a témát. Másoknak is ez a véleménye, de csak legyintenek.

Dr. Molnár László
Székesfehérvár, Kovács S. u. 19. 8000

Puskás-mérgezésem van. Miután hosszú évekig nem hallottunk semmit róla, egyszerre csak mindenhol ő nyilatkozik, még a gázcsapból is Öcsi szivárog. Talán ő lesz az új labdarúgó szövetségi kapitány?

Hajnal Csaba
Bp. XVIII., Zrínyi u. 167.

SOHASEM KÉSŐ

A Ludas Matyi 17. számában szóvá tettük, hogy Cinkotán, a Szabadföld út 1. szám melletti terület rendkívül szemetes. A Fővárosi Közterület-Fenntartó Vállalat gyors válasza szerint: „A jelzett terület rendbehozatala a XVI. kerületi Tanács feladata." Idővel a Tanács válasza is megérkezett. Levelükben következőket írják: „Az újságcikk megjelenésével egyidejűleg a kérdéses terület rendezése megtörtént." Megnyugvással vettük tudomásul.

Ám lapozgatva a Ludas Matyi 1974-es évfolyamát, bárki megtalálhatja, hogy a témával már foglalkoztunk. A tény bátorított fel bennünket ismételt ellenőrzésre. A helyszínen láttuk, hogy a korábbi szeméthalmokat elszállították, de újabb képződmények bújtak ki a földből. A senki földjét benőtte a gaz. Közte található: kisebb-nagyobb sitt-kupacok, nylonzsákok, konzervdobozok, agyonhasznált félcipő, bőséges papírhulladék, és sorolhatnám tovább. A magasra törő növényzet közt felfedeztem egy táblát, fekvő helyzetben. Rajta a szöveg: „Szemét lerakása hatóságilag tilos!"

Szerintünk a ledőlt tilalomtábla annyit ér, mintha ott se lenne. Valaki azért talpra segíthetné!

(f. i.)

LAKÁS FOGTA HÁZMESTER

Budapesten a Fürst Sándor u. 30. sz. házban a házfelügyelő új állást vállalt, de a szolgálati lakásából nem tudott kiköltözni, mivel a házkezelőség nem biztosított számára másikat. Jelenleg a házban egy takarító működik, aki heti egy-két alkalommal seper és a kukákat ki- és behozza.

A lift működését meg kellett szüntetni, mert nem találtak alkalmas személyt erre a munkára. Az ötemeletes házban kénytelenek a lakók — köztük sok öreg és beteg — gyalog járkálni. A helyzet megoldására semmiféle lehetőség nincs, mert házmestert felvenni lakás nélkül nem lehet, a réginek viszont másikat biztosítani nem tudnak. A kapu éjjel-nappal tárva — a ház gazda nélkül van.

A házkezelőség szerint a helyzeten csak akkor lehet változtatni, ha a körzetben egy házfelügyelő meghal, és így felszabadul egy lakás. Nehezen hihető, hogy a felelősök nem képesek egy cserelakást biztosítani a volt házmester részére.

Fábry Jánosné
Bp., Fürst S. u.30. 1136

MEGINT BESZÉLÜNK...

„Megint beszélünk, s csak beszélünk" — ez Petőfi Sándor egyik gyönyörű versének címe, és erről nekem a takarékosság jut eszembe. Mert megint csak beszélünk a takarékosságról, de nem műveljük.

Jómagam mindent elkövetek a takarékosság érdekében. Éjjel például, ha olvasok, mikor lapozok, eloltom a villanyt, addig se égjen feleslegesen. És akkor az állam, illetve a posta mit csinál? József Attila képmásával kiad egy 1 forint címletű bélyeget, körülbelül négyszer akkorát, mint a normális méretű levélbélyeg. Olyan nagyot, hogy 2 darab alig fér el tisztességesen a helyén egy levélborítékon, levelezőlapról nem is beszélve. És ez teljesen felesleges és szép példája nem a takarékosságnak, hanem a pocsékolásnak. Mert József Attila költő és ezt tulajdonképpen nem lehet fokozni. Nincs nagy költő és nagyobb költő, csak költő van, és ez már magában is nagy dolog. És az is biztos, hogy József Attila attól nem lesz nagyobb költő, hogy nagyobb bélyeget adunk ki az arcképével. Legfeljebb olvasottabb lesz, ha több példányban, ízléses kiadásban adják ki műveit. Abból a papírból, amelyet a bélyegen takarítottak volna meg.

Soós András

TÜCSÖK és BOGÁR

Ki nyer a VB-n?
Még senki sem tudja, de sorsolásunkon
Ön is nyerhet!
Aki a Szivárvány áruházakban
július 10-ig
színes televíziót
vásárol, visszanyerheti a vételárat.
Sorsolás: július 1-én.
Felvilágosítás áruházainkban
és a Vevőszolgálatnál: 66-44-66.

A július 10-én vásárolt készülék július 1-én visszanyert vételárát június 20-ig kell elkölteni! Reklamációkat június 10-ig a kiadóba
(A Népszabadság hirdetését beküldte Tóth Lajos, dunakeszi olvasónk)

Vagyis magyarul: pnzvlts
(Kapuváron fotózta Bartha János, rábapordányi olvasónk)

Santamaria: — Elismerek, respektálok minden csapatot, de senkitől sem félek. Úgy vélem, mindenki ellen van esély. Nem vitás, hogy az NSZK-nak ellenünk mindenképpen nyerni kell. Ha rossz napot fogunk ki, győzünk. De döntetlennel sincs gond, akkor Anglia ellen, az utolsó mérkőzésen mindent megnyerhetünk.

Jó napot fogtak ki és kikaptak!
(A Kelet-Magyarország c. lapból nyírta Marcsinák Róbert, nyíregyházi olvasónk)

zet megállapítása szerint a veszély a legnagyobb 150-től 500 méter magasságban. Itt van a legtöbb veréb, repülési sebességük 720 kilométer óránként. A madarak évente több millió márka kárt okoznak. Egyedül Schleswig-Holstein tartományban az utóbbi évek-

Lökhajtásos verebek.
(A Magyar Nemzetben fedezte fel Balogh Árpád)

GYEREKEK A VÉBÉRŐL

A karikatúra-sulinak címezve érkezett ez a néhány rajzos vélemény, gyerekektől. Közöljük, azzal a reménnyel, hogy ők majd talán jobban csinálják.

– Ezzel talán győztünk volna...

Kövi Anita
Bőnyrétalap, Szabadság u. 50.

MUNDIAL '82

Szabó Anikó (12 éves)
Budapest, IV. Fóti út 1.

– De hamar megértem!

Balla Veronika,
Gödöllő, Présház u. 13.

TRIBÜN

Peremvárosi csapat játékosa panaszkodik:

– A mi öltözőnk olyan kicsi, hogy egy lábtörlő a faltól—falig-szőnyeg.

* * *

Profimenedzser jótanácsa:

– Ahhoz, hogy észrevedd, milyen remekül focizik még a régi középcsatárod, elég, ha megnézed mennyibe kerül egy új.

* * *

Rudi Carrell, a holland televízió revüsztárja mondta:

– Egy futballista úgy állhat bosszút a kritikusain, ha visszavonul. Egy revüsztár viszont úgy, hogy – marad.

* * *

Szenzáció. John McEnroe, a világtenisz bülbülszavú fenegyereke wimbledoni veresége után lesütött szemmel vallotta be, hogy egyszer majd popénekesként óhajtja megkeresni a mindennapit. Gitározni már tud s most énekórákat vesz Roger Walterstől, a Pink Floyd együttes csillagától. Már egy saját szerzeménye is van. Bölcsődal.

* * *

Bob Talbert, a columbiai State című lapban:

– Minden évben új zsinórokat és horgokat hoznak forgalomba, és a horgászok mindig ráharapnak.

* * *

Ifjú edző büszkélkedik:

– Már az úttörő korú kissrácaim is ötféleképpen tudják rúgni a tizenegyest. Jobb külsővel, jobb belsővel, bal külsővel, bal belsővel és úgy, hogy el is jusson a kapuig.

* * *

Az amerikai golfozó új pályán játszik s a bozótba üti a labdát.

– Én az ötös acélütőt használnám – mondja neki helybeli kísérője.

– Nem lenne okosabb ebben a helyzetben a négyes faütő?

– Ez már a te dolgod. De én nem a helyzetre gondoltam, hanem a csörgőkígyókra.

(p. p.)

INFORMÁCIÓ

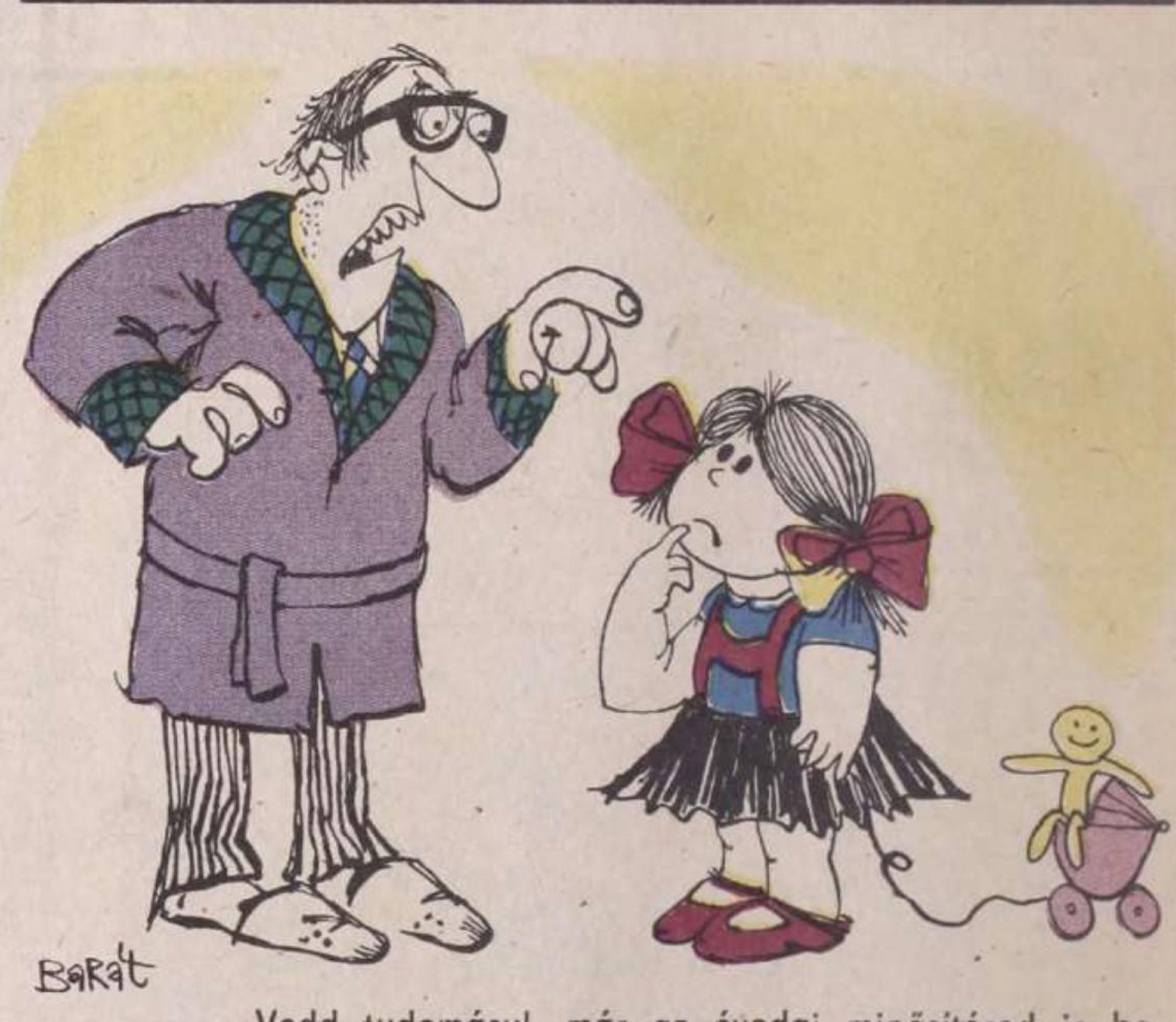
– Találjon ki valami mást... Errefelé nincs folyó.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Csodálkozva kérdezi egyik barát a másikat:

– Mondd, tulajdonképpen miért van a kocsid egyik oldala kékre, a másik pedig pirosra lakkozva?

– Azért, hogy a tanúk ellentmondjanak egymásnak!

– Vedd tudomásul, már az óvodai minősítésed is befolyásolhatja a továbbtanulásodat.

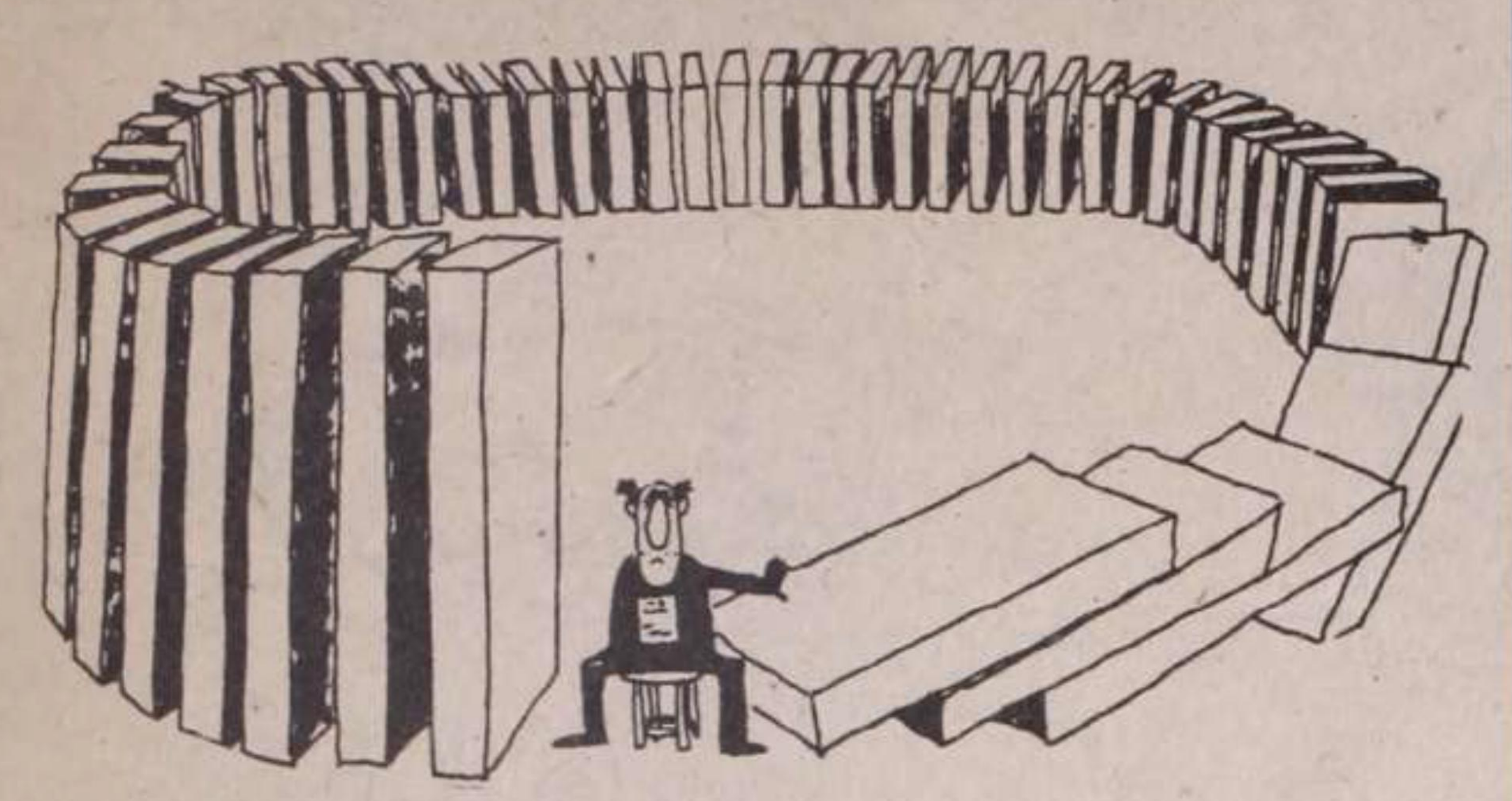
LOTTÓNYERTES

– Mit csinál a 17 forint nyereménnyel?
– Épp a legjobbkor jött. Öröklakásra gyűjtünk.

IMPORT HUMOR

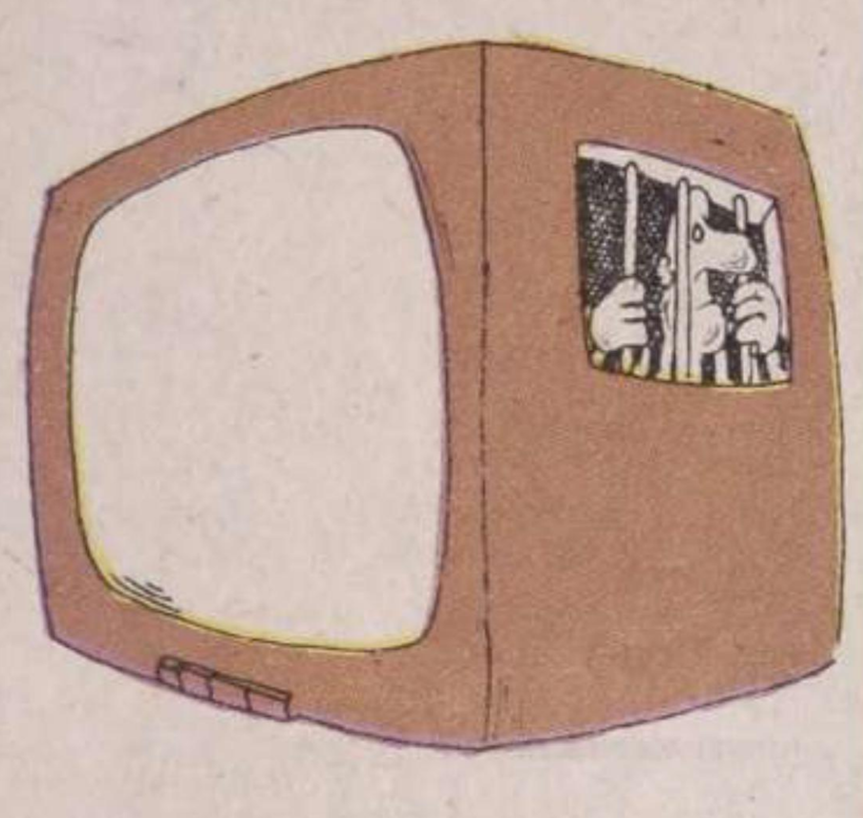
DOMINÓ

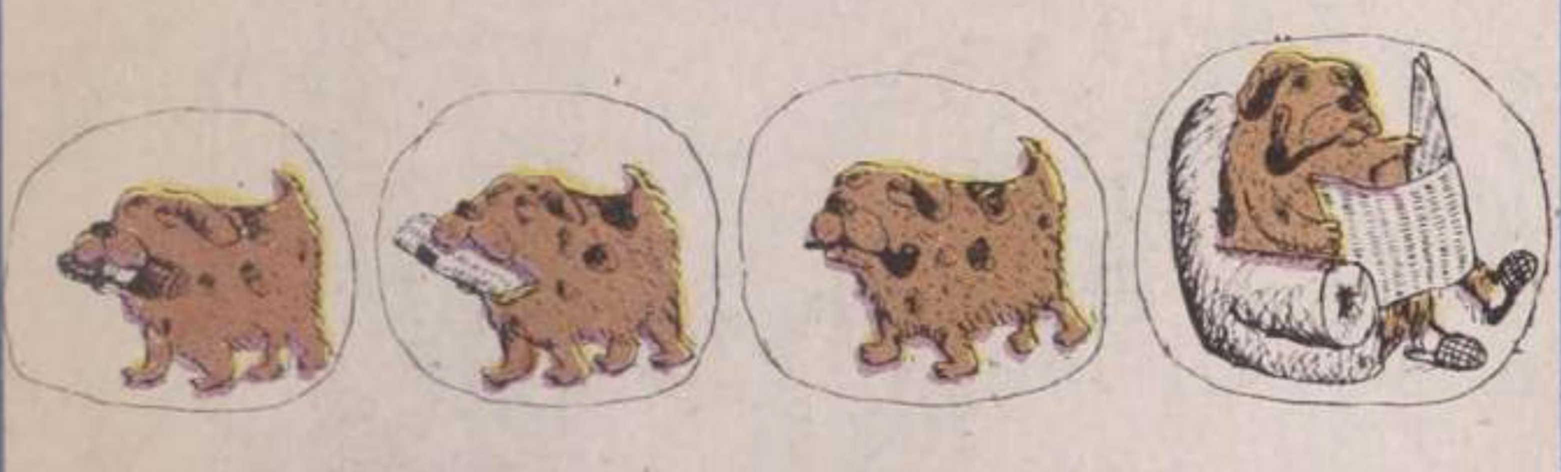

– Te hány litert fogyasztol százon?

ÉLETFOGYTIGLAN

KUTYAHISTÓRIA

FEJLŐDÉSTÖRTÉNET

A BIZTOSÍTÉK

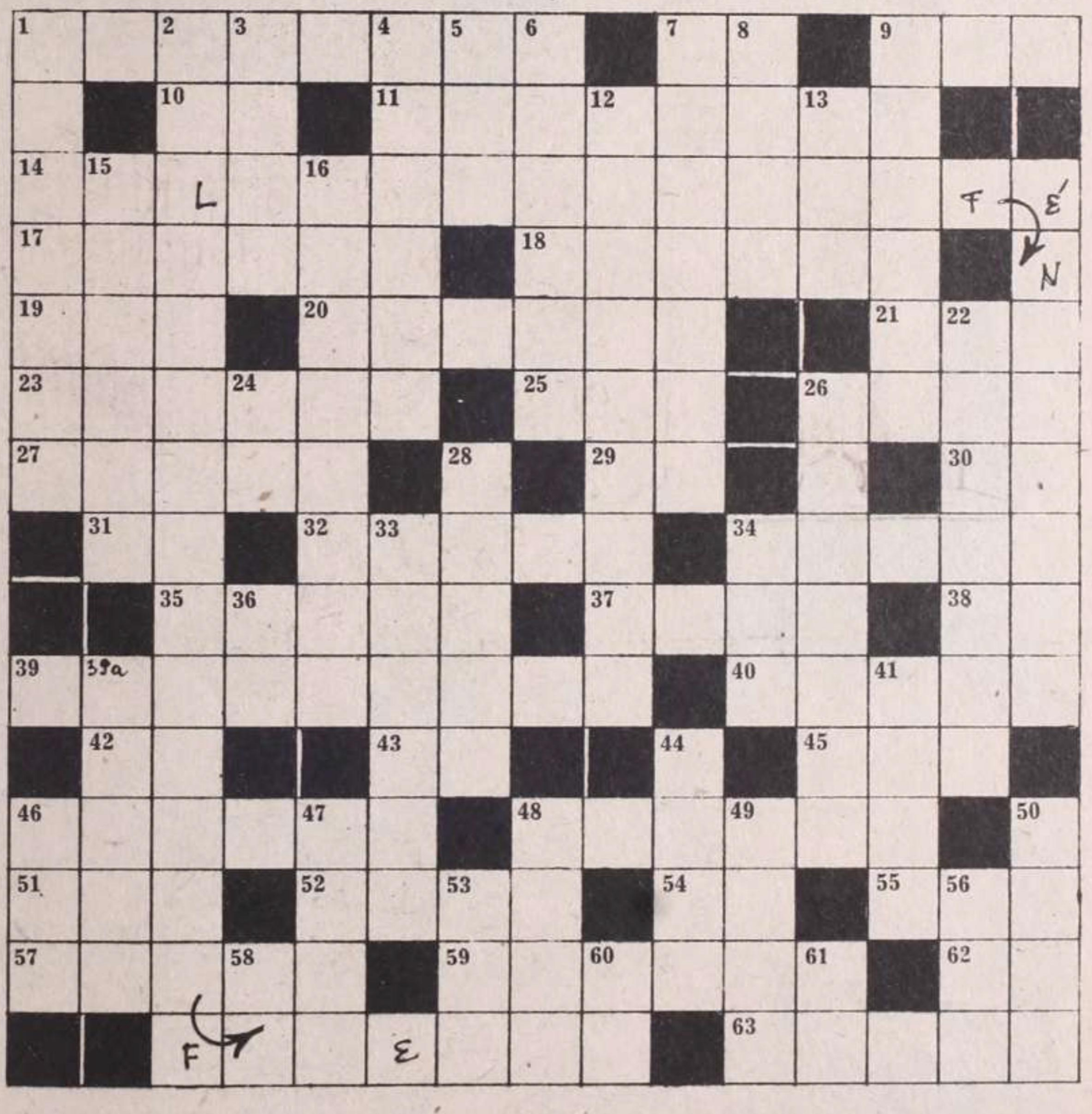
Klovács albérleti szobára alkuszik s hogy elnyerje a főbérlő hölgy rokonszenvét, megjegyzi: — Amikor a legutóbbi háziasszonyomtól eljöttem, sírt szegény... Vízszintes 14 — függőleges 2 — jegyzi meg erre a hölgy. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb július 26-ig erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 1977. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

1. Pedagógus
7. A szelén jele
9. Ízeltlábú
10. Dátumrag
11. Buzgó hivő szokott a templomban
17. Valamely tényállás valódiságát bizonyítja
18. Egy európai hegységrendszerből származó
19. Ijesztő alak
20. Népszerű táncdal
21. A statisztikai hivatal betűjele
23. Olasz tartományi székhely
25. Nem így — de fordítva
26. Bogártojás
27. Kérődző állat
29. Mint a 10 vízsz.
30. Latin „és"
31. Virág része
32. Nem sokkal ezelőtt
34. A Duna baloldali mellékfolyója
35. Vallási szertartás
37. A természetben előforduló legnehezebb vegyi elem
38. Helyrag
39. Egyik legfontosabb szervünk doktora
40. ....hű
42. A. K.
43. Mint a 38 vízsz.
45. Latin „nem"
46. Trópusi növény, nemes bútoranyag
48. Európai főváros, amerikai író
51. Azonos betűk
52. Magas csúcs a Tátrában
54. Utóirat röv.
55. Gyereke van
57. Tetszetős, de nem valódi
59. Árpád vezér legkisebb fia
62. Fémes elem
63. A fát borítja

FÜGGŐLEGES

1. Sürgős közlendőt tartalmaz
3. Spanyol női név
4. Direkt termő fekete szőlő
5. Szemügyre vesz
6. Tiszti rang
7. Spanyol származású francia író
8. Egyik tudományegyetemünk betűneve
9. Becézett női név
12. Meghatalmazott küldött
13. Felesége van
15. A menekülés utolsó, szerencsés módjára mondjuk
16. Trópusi szúnyog
22. A gyertyagyártás alapanyaga
24. Z. O.
26. Billentyűs hangszer
28. Nem a kellő időben
33. Folyó Ausztráliában
34. A mozgás egyik fele
36. Lám!
39a. A lószerszámhoz tartozik
41. Síkság
44. Hamsun keresztneve
46. Sírköveken olvasható szó
47. Görög stílusú épületeken látható dísz
48. Francia város
49. Tanuló
50. Hullámokban terjed
53. Szent röv.
56. A holló c. vers költője
58. Személyes névmás
60. Kínai hosszmérték
61. Asszonynevek végződése

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130
SZATIRIKUS HETILAP. Felelős kiadó: TILL IMRE

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 13,— Ft, negyedévre 39,— Ft, egy évre 156,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
82.2308/2-29
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0611
Index: 25 504

BESZÉLGETÉS EGY MADÁRRAL

című rejtvényünk megfejtése:
— Tudsz már beszélni, kismadaram?
— És te tudsz már repülni, nyanya?
200—200 forintot nyert:
Komáromi Emese, Jánoshalma, Mogyorófa u. 3. 6440
Simig László, Miskolc, Benedek u. 6. 3534
Berhidai Gyuláné, Budapest, Kolozsvári Tamás u. 1/b. 1023
A nyereményeket postán küldjük el.

A JÖVŐ HÉTEN:

A posta hollója kérdezi a Ludas Fórumtól: Milyen ötletekkel segítenék a munkámat? (Javaslataink a címlapon és a 8—9. oldalon)

Balázs-Piri — Brenner — Krenner: Nyári témák

Timár György: Ők is voltak csemeték

11. oldalon: Híres hajók

SAJDIK

FÜRDŐKÁD TÖBB TÉTELBEN

